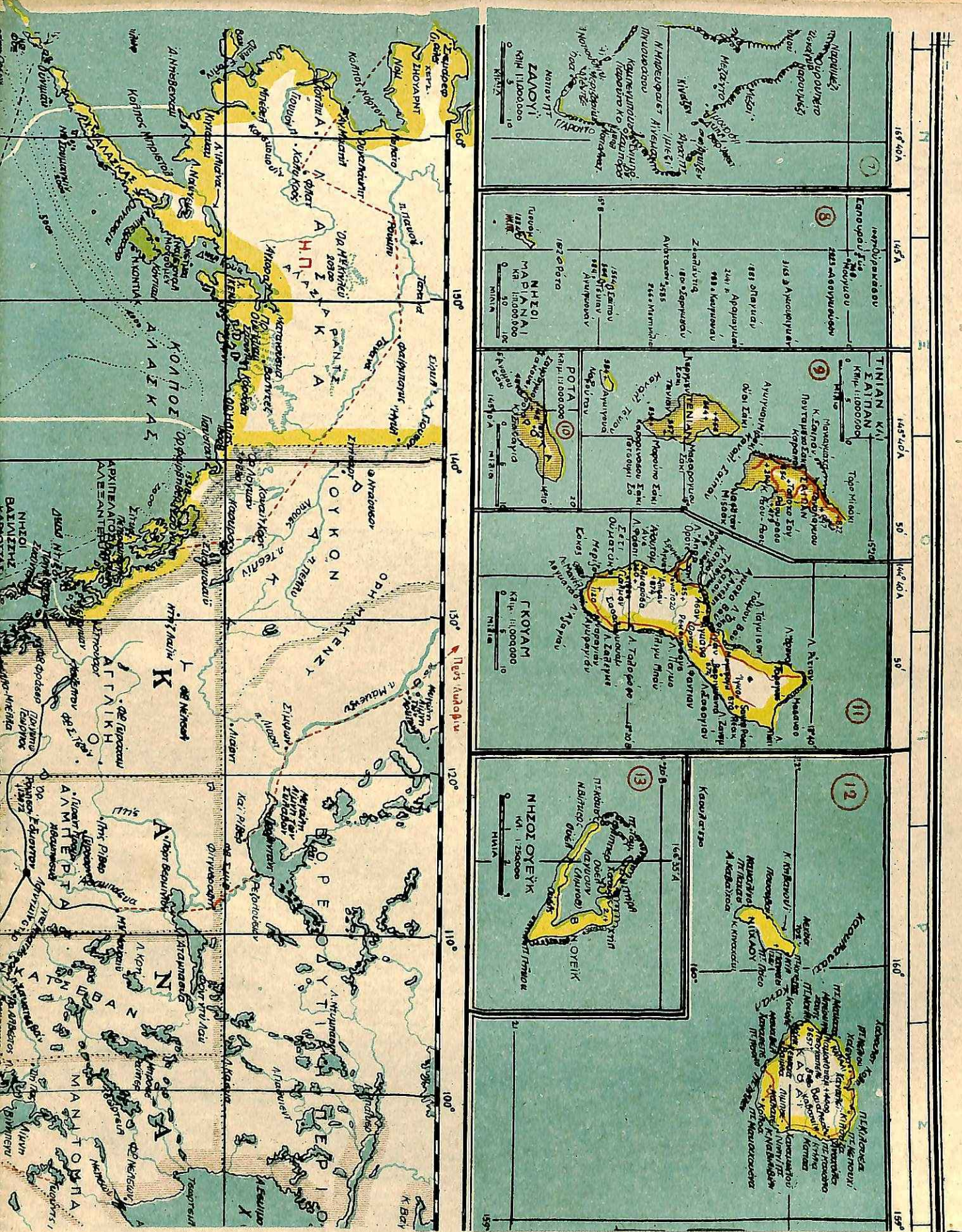

ΕΛΛΑΣ

ΔΡΧ.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ

44ον. — "Όταν εκείνος άδιαφορεί."

Κύριε, Είμαι είκοσι πέντε ετών. "Όταν ήμουν δώδεκα χρόνων είχα ένα σύντροφο, με τον οποίο συμφωνούσα πολύ καλά. Αφού είχαμε να ιδωθούμε αρκετά χρόνια, συναντηθήκαμε τυχαίως και έχω τώρα την ευκαιρία να τον βλέπω κάπου. Μου άρσκει με τις πρωτότυπες ιδέες του και με τον μάλλον ειρωνικό τρόπο με τον οποίο εξετάζει τα πράγματα και βλέπω με τρόπο ότι στο τέλος ίσως τον αγαπήσω. Δεν ξέρω λοιπόν πώς να φερθώ μαζί του, είνε πάντοτε ευχάριστος, του άρσκει να κουβεντιάζει μαζί μου, όλα όμως σταματάνε εδώ. Είνε αλήθεια ότι ποτέ δεν βρεθήκαμε μόνοι, γιατί με δέχεται πάντοτε η μητέρα του που φαίνεται ότι με αγαπά πολύ. "Εχει πη όμως κιάλα μπροστά μου "ότι είνε περιττό να έρωτοτροπούν μαζί του". "Επί πλέον με βασανίζει ένα αίσθημα κατωτερότητας, βορβούμαι πάντοτε μήπως δεν είμαι αρκετά όμορφη γι' αυτόν, άρκετα μορφωμένη, άρκετα καθώς πρέπει, τέλος μήπως απέχω πολύ από το ιδανικό του για τη γυναίκα. Πήτε μου, τι πρέπει να κάνω.

Δεσποίνε, Είνε πιθανότατα να ξέρη λαμπρά ότι σάς είνε προσφιής και να διασκεδάει περαινόμενος σας. "Όρισμένοι άνδρες έχουν, όπως πολλές γυναίκες, φιλαρέσκεια, με την ήλιή έννοια τις λέξεως, θέλω να πω κάποια ευχαρίστηση να γίνονται άρεστοί. Αν ήταν αυτό μονάχα, ο άρκουσε άλλως να του δείξετε ένα είδος άδιαφορίας και το πέισμα του δεν θ' άργούσε να του βγάλλη το προσωπίο. "Όσοσο δεν είνε άπίθανον να είνε ελκρινός, και μιά ζωηρή επιθυμία έλευθερίας να τον κινή ν' άπομακρύνη τις γυναίκες και τον αίσθηματικό δεσποτισμό τους.

Μπορεί επίσης να είνε άποχο- λημένος άλλωστ και η γοητεία σας, καθώς και η γοητεία της συνομιλίας σας να μην έχουν άρκετη δύναμη για να τον άποσπασουν από ένα αίσθημα που άκνο- νείτε. "Ισως, τέλος, να είνε όσο και σεις δειλός και να κρύβη

Πολλές γυναίκες είνε κατωμένες έτσι, που να άνησυχούν με τη σιωπή αυτή. "Γιατί ο άνδρας αυτός δεν με φλετάρει όπως κάνουν οι άλλοι;" Είνε μιά έρώτησις που μπορεί να προκαλέση στη γυναίκα πείσμα, περικήρεια, ίσως μάλιστα και αίσθημα, γιατί η έπιφυλακτικήτης, που δεν είνε πολύ συνηθισμένη σ' έμάς τους άνδρες, μπορεί να έρμηνευθή, όποια δηποτε κ. αν είνε η αίσια, σαν έ- ζαιρητική ιδιότης και να οδηγήση μία γυναίκα ως το πάθος.

Εκείνο που ένδιαφέρει στην πε- ρίπτωσί σας είνε να μάθω ο παι- δικός φίλος σας το αίσθημα που έχετε γι' αυτόν και την επιθυμία σας να γίνετε γυναίκα του. Κι' αυτό όχι μονάχα για να το μά- θω, γιατί πιθανόν να το υπο- πτεύεται, αλλά για να μη μπορή- ται να κρυβείται. Φυσικά, δεν μπορείτε να του το πείτε. "Αν έρκοισταν σε μιά από τις περι- πτώσεις που άνέφερα άνωτέρω, θα τον βάριζε τότε σε σκληρή ά- μηχανία και θα διακινδυνεύατε και σεις να υποστήτε ταπεινώσι.

Υπάρχει όμως άνάμεσά σας έ- νας θαυμασμός συνδικτικός κρίκος; η μητέρα του, που σάς εκτιμά και σάς αγαπά. "Αποθήσατε λοι- πον το "αίσθημα κατωτερότη- τας" και ρωτήστε την με ελκρινή- τας και άβρογτητα αν έχετε καμ- μία πιθανότητα να έρθετε στο γυίο της την στοργή που έχετε σεις γι' αυτόν. "Ανάλογως της άπάντησός της, θα υπορίσετε να της πείτε περισσότερα. Δεν είνε και άνάγκη να της πείτε πολλά. Είνε γυναίκα και θα σάς κατα- λάθω.

Είνε δυνατόν το διάδγμα αυτό που χρειάζεται άλλως μερικές προφυλάξεις να σάς φέρη την ευ- τυχία που επιθυμείτε. Είνε δυνατόν επίσης να σάς πληροφορήση για μιά αίσθηματική κατάσταση ή μιά νοοτροπία που δεν θα σάς έ- πέτραινε πια να βλέπετε σ' αυτό το νέο τίποτε περισσότερο από έ- να σύντροφο. Τοάλαχιστον, όμως, έφ' όσον υπάρχει ακόμη καιρός θα έχετε το κέρδος ότι θ' άπαλ- λαγνθή απ' την άνησυχία σας και δεν θα θυσιάσετε τα νεύτά σας σε μιά άσκοπη έλπίδα.

ΣΑΙΝ - ΠΡΕ

Μιά άπέραντη άγάπη

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

"Ποιος έρεει τι έντύπως θα σάς κάνει, φίλε μου, η έπιστολή αυτή που σάς γράφω απ' το κελλί μου, ως μοναχή."

"Σήμερα τελείωσα την περίοδο των δοκιμασιών, αφού έζησα ένα χρόνο μακριά απ' τον κόσμο, χω- ρίς ελπίδες εκ μέρους του πατέ- ρα μου, των άδελφών μου, αλλά ούτε και εκ μέρους σας, πολυαγα- πημένε μου. Τώρα πια έχω φο- ρήσει όριστατικό το ράσο της μο- ναχής. Θα έρω όμως τη δύναμη να σάς "οάψω μερικές γραμμές που σάς άφελω....

"Σας άγάπησα πολύ, "Εκτωρ, σάς άγάπησα με περισσότερο πά-θος απ' ό,τι μπορούσα να φαν- τασθώ. Θυμάστε την έποχή που ήμασταν και οι δύο παιδιά και παί- ζαμε άχώριστα κοντά στους γονείς μας; "Έλεγαν τότε για μιά σύζυγο σας και χωρίς βεβαιία να το πι- στεύουν, εφ' όσον κάνουν ένα έ- πέροχο ζευγάρι άργότερα....

"Τα λόγια αυτά, στα όποια έ- σεις δεν έδινετε καμμία προσο- χή, έχαραζόντο βαθιά στη μνή- μη μου, έμψαιναν μέσα στην ψυ- χή μου και έθιγαν τις πιο ευαί- σθητες χορδές της. "Από τότε σεις ελάτε γινε ο άδών γύρω από τον όποιο έστρέφετο διαρκώς η σκέψις μου, γιά θυμήθηκε την άφελή ά- ποστολή μου, την άδέξια ταραχή μου, την άνεξήγητη συγκίνησι μου, κάθε φορά που βρίσκωμιν κοντά σας;

"Μεγαλώνωμε χωρίς να λιγο- στεύη η άγάπη μας, παρ' όσον έ- στ' τα παιγνίδια μας, κονιά πριν, άρ- χισαν να χωρίζονται και έτσι η συντροφία μας να μην είνε τόσο συχνή. "Επειτα έπηγάτε σεις στο Κολλέγιο κι' εγώ στη σχολή των

πό μιά φλόγα επιθυμίας. "Ημουν χαρούμενη και υπερήφανη για ό- λες αυτές τις άποδείξεις της καλ- λωνής μου, όχι από συνηθισμένη φιλαρέσκεια, αλλά από πεποίθησι ότι θα σάς άρεσα άσφαλώς κι' έ- σεις, άγαπημένε μου "Εκτωρ."

"Τέλος, κατά τις διακοπές του "Ιουνίου, ήλθατε στον πύργο του Μπρυέρ για να περάσετε μερικές μέρες. Δεν θα έχασω ποτέ τη στιγμή της συναντήσώς μας, όταν μιηκα τα τρέμοντα στο γραφείο του πατέρα σας και σάς συνήτησα έ- κεί κατακοινημένο από την όδοι- πορία. Θυμάμαι την έκπληξή σας, την ταραχή των χειρονομιών σας, της φωνής σας, του βλέμματός σας που προκάλεσε στην καρδιά μου την θριαμβευτική αυτή κραυγή της νίκης: "Μ ε β ρ ι σ κ ε ι ω ρ α ί α ι !... Θ ά μ' ά γ α π ή σ η ι !..."

"Θυμάμαι τις γλυκύτατες μέρες που έπακολούθησαν όταν άφίναμε τις ψυχές μας να μεθούν από έ- ρωτα. "Αλλοίμονο! "Όλες μου οι έκδηλώσεις δεν έδειχναν παρ' ό- τι σάς άγαπούσα τελλά, άπέραντα. "Ηταν λοιπόν δυνατόν να μην έ- παθώ κάθε πράγμα που θα σάς καθιστούσε εύτυχ; "Επίστευα τυ- φλά ότι το να υποχωρώ σε κάθε επιθυμία σας, ήταν το άραιότερο πράγμα που κόσομυ.

"Βρεθήκαμε λοιπόν, άσπιλοι ο ένας άπέναντι του άλλου! Σεις νέος, χωρίς πείρα της ζωής, τρελ- λός από πόθος κι' εγώ άσυλλόγι- στη, γεμάτη έμπιστοσύνη σε σάς. "Εκ των προτέρων νικημένη! Και το κακό έγινε! Μ' εκάματε δική σας!..."

"Όταν βρεθήκα μόνι μου, τό- τε μόνο τα μάτια μου άνοιξαν και άντικρυστα τις συνέπειες των αγέ- σεών μας. Σας άντικρυστά μιά φοβερή άβυσσος, έκρυψα τότε το πρόσωπό μου με τα χέρια μου και φώναξα: "Είμαι έρωμένη του!... Είμαι έρωμένη του!"

"Η λέξις αυτή μου φαίνεται ότι

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

- Στα θρησκευτικά θέλεια, ο φ ο ι ν ι ε είνε σύμβολο της νί- κης.
- Το ρόδο είνε έμβλημα της έλεημοσύνης και του μαρτυρίου.
- Το καλάμι θεωρείται ως σκήπτρο του "Ιησού Χριστού.
- Η πέτρα είνε σύμβολον του "Αγίου Στεφάνου, ο όποιος, ως γνωστόν, ελιθοβολήθη.
- Το ψάρι είνε έμβλημα του Χριστού, το Σίμωνος και του άρ- χαγγέλου Ραφαήλ.
- Το πουλί γιά τους Χριστι- ανούς είνε σύμβολο της έλευθε- ρίας.
- Το μάτι είνε έμβλημα της θείας παρουσίας.
- Το κρίνο είνε σύμβολο της παρθενίας.
- Η κούνια είνε σύμβολο του Μωού.
- Το φίδι σύμβολο του Δαί- μονος.
- Και το πριόνι σύμβολο του προφήτου "Ησαία.

μεγάλωνε μέσα στη φαντασία μου και έπαυαν άνα παράνομ οχλή- με. "Ερώτις όλα τα πραγμαία που προ όλίγου άκομα μου ήσαν ά- γνωστα. Μάλιστα, ήμουν έρωμένη σας, δηλαδή ήμουν κάτι πέραν του όποιο δεν μπορούσα να είμαι τι- ποτε άλλο για σας. "Ημουν, άλλωστε, το αντίθετο ακριβώς απ' ό,τι άνειροπολούσα να γινω, δηλαδή σύζυγος σας. Και τότε ει- δα φανερά ότι κατέστρεφα το ό- νειρό μου, ότι το κατέστησα ά- πράκτοιστοίτητο.... "Αλλοίμονο!... σκέφθηκα, τώρα πια δεν είνε δυνα- τόν να τον παντρευθώ!..."

"Πρέπει όμως να με καταλά- βετε, "Εκτωρ. Ποτέ δεν άμφεβα- λα για την τιμιότητα σας, ήμουν πάντοτε βεβαία ότι δεν θα άπο- φυέγατε ποτέ το καθήκον σας και ότι θα μου λέγατε: "Γίνετε σύζυ- γός μου!"

"Αυτό ακριβώς είνε εκείνο που δεν πρέπει να γινή. "Εγώ που σάς άγαπούσα, είχα ανέκαθεν μιά έ- πιθυμία: Να σάς δώσω από ότο- μό μου, την πιο άραια και την πιο άγνή σύζυγο!... Αυτό όμως ή- ταν πια άδύνατο να πραγματοποιη- θεί, έφ' όσον είχα γινεί έρωμένη. Δεν είνε πια να σάς προσ- φέρω παρά μιά ψυχή κουρελια- σμένη. Δεν μπορούσα πια να γί- νω γιά σας, παρ' αμ σύζυγος ό- λιγώτερο από κάθε άλλη, άγνή!"

"Επήρα λοιπόν τη λογική και δικαία άπόφασι να μη σάς ένα- δω ποτέ πια.... "Επρεπε το μονα- δικό μου αυτό όλίωτο να μείνη γιά πάντα ένα και μόνι!... Τα όλλα τα έρεπε, έφυγα από τον πύργο και ήλθα να κλεισθώ στην σιωπή του μοναστηρίου."

"Ενας όλόκληρος χρόνος πέρα- σε από τότε, σήμερα πια τα πάντα τελείωσα για μένα. Τιπο- τέ δεν μένει από την παλιά Αυτή- ζα που έζησατε. "Εάν με βλέπατε, θα δυσκολευόσασταν να με άναγνω- ρίσετε, τόσο βαθεία οι δοκιμασί- ες έχουν άποτυπώσει τα ίχνη τους στο πρόσωπό μου."

"Εδώ τώρα θα περάσω τη ζωή μου μέσα στην άγία αυτή ήου- χία και θλίψη. Θα παρακαλώ τον Θεό να σάς χαρίση μία σύζυγο, άγνή, τρυφερή και άραια, όπως ακριβώς άνειροπολούσα να γίνω έ- γώ γιά σας. Δεν σάς άπευθύνω καμμία μομφή, γιατί εγώ όπιρξα ένοχος γιά όλα.... "Αν καμμία φο- ρά, κοντά στη νεαρή σύζυγό σας και τα παιδιά σας, στρέψετε, αθε- λά σας, τη σκέψι σας προς έμέ- να, δεν θέλω να αισθανθήτε καμ- μιά τύψη."

"Διατηρήσετε μόνο μιά τρυφε- ρή άνάμνησι έκείνης στο παραδό- χθηκε σε σας, γιατί σάς άγαπούσε άπέραντα και η όποια δεν έδέχθη- ται να γινή σύζυγος σας, πάλι έ- παιθ' έμάς άγαπούσε άπέραντα."

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Στους βωμούς τους φ. αγμένους για θυσίες του πόθου και για σνεαγμούς της άγάπης, οι σκληροί κείνι οι της "Α α- θόντες, θυσίασαν έναν που είχε φθάσει ζητώντας να προσκυνήση την δύναμιν της "Αφροδίτης. Και η θεά της άγάπης, θυμωμένη γιά την "νέστην έκείνην θυσία, έτοι- μάσθηκε να έγκαταλείψη τις πό- λεις και τους κάμους της, αλλά δεν έπέμεινε τελικώς στην σκληρή της άπόφασι.

— Τι φοβόταν οι γελαστοί αυτοί τόποι, τί οι πόλεις μου! είπε. Σε τί έγκλημάτισαν οι άραίοι; Καλλί- τερα ά τιμωρήσα μ' έξορίαν το άσεβές έθνος αυτό και πιο καλά άκόμα με μεταμύρρασα.

Και τους μετέβαλε σε βλοσυρούς ταύρους "Επειδή δε κι' οι γυναί- κες άκόμα τολμήσαν ν' άνοήθουν πώς η "Αφροδίτη ή'ταν θεά, ο θυ- μος της ήδονικής θεοτήτος έσπαρ- σε τις άναόχυντες, Προπείδιες να κάινουν τα κορμιά τους κοινά με την όρωρίτητα. "Σας έχασαν κάθε ντροπή και το αίμα στα πρόσωπα τους έσπλινυρε και αιγά-αιγά γι- νήσαν πέτρες!"

"Έβλεπε την άνήνη άκόλασιαν των γυναικών ο Πυγμαλίων και με θλίψη γιζ τα έλαττώματα πούδα- σαν ή φύσις στον χαρακτήρα των, ερως χωρίς έρωμένην ή σύζυγον, προτιμώντας την άπομείνωσιν άπο την γυναικείαν ύποκρισιαν και την αλσχερίτητα.

"Αν όμως δεν του άρεσαν η φυχή κι' ο χαρακτήρας των, τον συνγι- νούσαν τα μάλλον των" και ματα- σκιάσαν θυμασμένον άγχαλα από έ- λεφαντάδοντα που παρίστανε γυ- ναίκα αιδερίαν μορφή, τέτοια που η καλλιτέχνη φύσις δεν είχε χα- ρίσει στον κόσμον ποτέ. Και πρὸς αυτό του το κατασκευάμα ο Πυγ- μαλίων ένοιωσε τρυφερόν θαυμα- σμόν. "Εμοίχζε το άγαλμα μ' Παρ- θένον που πίστευε κανείς ότι ζού- σε και θά κινετο έάν δεν την έμ- πτόζειν η ντροπή. Κι' ο Πυγμα- λίων άαυμάτιστος την τέχνην του, ένοιωσε έρωτα στην ψυχήν του γιά την άψυχή όμορφη, την λευ- κήν σάν το χιόνι κι' άγνήν σάν τα βάλερα κρύνα της μωρμένης πα- ρίδος του."

Πολλές φορές έ-αίδευε το έργον γιά να δοκιμάσ' αν ήταν άρκε- ή έλεφαντόδοντον και δεν έπειθε- το πώς ήταν το δούτερο. "Είνε φίλια και νέμεις πώς του θά άντα- πείνει" του μιλούσε και το άγκά- λιαζε και φιλάδωντας με τα όκτι- γυλά και ψυχρά μέλη, πίστευεν ότι μαλακώανε και φρονόνανε μι- πότε λυγίζονε τα τρομαγμένα του γόνατα. Κι' άόλοτε το χαϊδεύειν, άλλωτε το έφανε δώρα που άρέ- σουν στα κορμιά, κουχόλια και βότανα, μικρά πουλιά και λουλού- δια μυριόχρωμα, κρύνα και σπαί- ρια ζωοφαιστές και ήλεκτρον πού- τρεχον από το δένδρον των "Ηλιά- δων. Στάλιζε το κορμί του με φο- ρέματα, τα όκτιγυλά με διακνάντια έβρεσε σ' ό λαιμόν του μακριά περι- δέσσεια και σκουληρίκια σ' αυτής και ταίνιζε στο στήθος του. "Όλα του ταιριάζαν" άλλα γυνώ ήταν άραιότερη. Την έβλάπανε δίπλα του σε σεννόνια από πορφυρά κι' άνάπατε τον τρώχοντο της σε μα- λαχο φτερά, σάν έκείνο να τό- νωθε

"Εφθασαν η ήμέρα που γινόντανε γιορτές γιά την "Αφροδίτην σ' ό- λην την Κύπρον και τα δμαλία, μέσα στα κέρατα των όποιων είχα- νε βάλε χρυσάφι, έφταναν τραγ- μένα στους βωμούς και τα σράγια ύψωνανε κνίσσαν. "Ο Πυγμαλίων, άφ' ού προεφανε δώρα, στάθηκε μπροστά στο βωμό και περίβορος έλε:

— "Εάν, θεοί, μπορείτε να τα δί- νετε όλα, εύχομαι να γινή η παρ- θένος που μοιάζει με έλεφαν- τινή — δεν έ-όλμωσα να ελπή αυτή ή ίοια η έλεφαντίνη — να γινή γυ- ναίκα μου....

"Ενέσπεν η χρυσή "Αφροδίτη, γιατί ήταν παρούσα στις γιορτές της, τί ζητούσαν αυτές οι εύχες και η φλόγα του βωού μεγέλασε τρεις φορές κι' ύψασε την κορυ- φήν της στεν ουδανών. "Ο δ Πυγ- μαλίων, όταν άγρύπας σπνι το έ- φαλώθηκε στο κρεβάτι του με το άγαλμα κι' άρχισε να το γνέμει γιά. Τού φάνηκε τότε πώς αιγά- αιγά έστρατώντανε. Πλησίασε πάλι το στόμα, φλάφισε τα στήθη της με τα χέρια, και το έλεφαντόστούν

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΥΡΡΑ

άρχισε να γίνεται άπαλότερο, έχα- νε την σκληρόδα του, ύποχωρούσε σ'α δάκτυλά του και μαλάκωνε σάν το κερι που τόχει θερμάνει ο ή- λιος

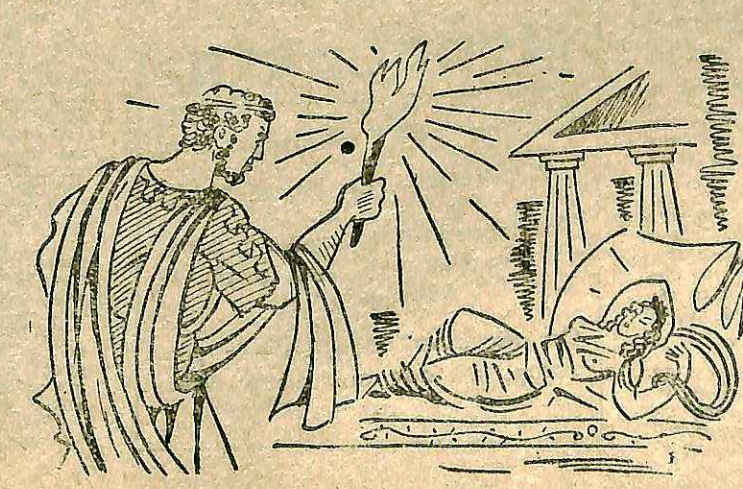
"Εκπληκτος, τρέμοντας από άμ- φισβλία και φοβισμένους μίπως γε- λιώταν, με καλμούς άγάπης ψηλα- φούσε τον πόθον του. "Ηταν κορ- μι' οι φλέβες της πάλιν και τό- τε ο έξολλος έραστής, παρακλον- τας έπρόφερε λέξεις ευχριστίας στην "Αφροδίτην κι' έκέλλησε τέ- λος τα χείλη του σ'α χείλη του ζωντανεμένου άγάλματος. "Ενοίσα- η παρεβένε το ήδονικόν φοιρίσμα του Πυγμαλίωνος κι' έκοκκίνισε. Και σπκάνοντας πρὸς το φῶς και τὸν ουρα έν τα φοβισμένα της μά- τια, άντίκρυσε τον τρελλόν έρα- στήν, πού, με την δύναμιν της ά- γάπης, μύρεσε να ψαλίση ζωήν στην σκληρόδα της ύλης....

"Απ' έκείνον τον ύπερφυσικόν όντισμόν έ-εννήθη ο Πέρος, πού- τισαν την όμιάνου πόλη, όπου ήκ- μασαν ο βασιλεύς Κινάρος, πού, αν δεν είχεν άποκτίσει κοιλία, θα ήταν ο εύτυχέστερος των άνθρώ- πων. Και δεν θα είχε γινεί συνε- γός εις έργον άνδρός, στην τρέλ- λαν όπλοδή της κόσης του Μύρ- ρας, την όποιαν ο "Ερως άνεύατε πὸς έβλάψε με τα βέλη του, λέγον- τας πὸς άπευάρκουν από το έγ- κλημά της τις λαμπρές του α- νεργές σ' ένα αίσχρο πάθος που της νέπ-εσε με ύποχθόνιο δαυλό και φαρμακερές έχιδνες μιά από τις τρεις γεροντοκόρες άδελφές Γοργόνες.

Λεπτοκαμωμένη όμορφη σ'α κορ- μι και σ'α πρόσωπο η Μύρρα, η κόρη του Κινάρα, ήτανε το καμιά της Πάφου πού την άνειροπολού- σανε γιά γυναίκα τους μνηστήρες έκλεκτοί που ήρχοντο σερμένι από την φήμην της έξαιρετικής ο- μορφιάς της άπ' τις χάρες του νη- σιού της; Κι' άπ' τις πελιτείες πολλύ μακρονές. "Αλλ' έκείνη, άντι να διαλέξη γιά άνδρα της έ'νεν άπ' έ- λους, άδιαφορούσε. "Αυτός, πε- λαγοδουλιάντης μέσα στην τρυ- μιά άκατανόητου αίσθηματος πού της είχεν έμπνεύσει ο πατέρας της.

"Ενοιώσαν η Μύρρα πόσον άπο- τρώπατε ήτανε ο σιέφεις της και άντιστεκότανε σ' έκείνον τον αίσ- χρον έρωτα.

— Π.ύ με τραβάει ο λογισμός μου; σκεπτόταν. Τι μηχανεύο-

θήση σ'α δακτύλόν σου

"Ηταν το έτος έκείνο, κατά το όποιον οι εύσεβεις ηγέτες τολού- σανε την γιορτή της Δημήτρας, στην όποια προσέφεραν καρπούς και στέμματα από στάχυα, έχοντας σκεπασμένα τα κορμιά τους μ' έ- σπρα φορέματα. Κι' αυτό διαρκούσε άνηπά μέρες, κατά την διάρκεια των όποιων δεν έμπαιναν σ'α δά- λωμον του άνδρός τών. Και μεταδ' των άλλων, έλαβε μέρος σ'α Ιερά μυστήρια κι' η βασίλισσα Κεγχρητίς. Κι' έν δ' το κρεβάτι του βασίλη ήταν άκείο από την νύκτα σύζυγος, ήπην η τρυφερά και δεν ήθηκε με- θυμένον, κι' άρχι ε να του μιλάη γιά τον έρωτα μιάς όμορφης μι- κρούλας, πού μπορούσε να του την πάη, σ'α σκοτάδι όμως, γιατί η ντροπή δεν την κρινε να τον ίδι κατά πρόσωπον, Κι' ο Κινάρας την διάταξε να την οδηγήση έκεί.

Το ίδιο βράδυ, πατέρας και κόρη συνεόθησαν μ' έρωτα και η άλλη νύχτα διακρίσας το έγκλημα. "Αλλ' ο Κινάρος, ύστερ' άπ' άρκε- τές όρνιθώδες νυκτείες, θέλοντας να γνωρίση έκείνην πού τον άγάπα- γε, μπήκε στο δωμάτιό του με φόβος, κι' είδε την θυγατέρα και το άδελφόν έργον του. "Αρπάζε τότε το ζήρος σου να σκοτώσ' την Μύρ- ραν, άλλ' έκείνη κατόρθωσε να ξε- φύγη μέσα στην σκοτεινή νύχτα. Περιπλανήθηκεν ένένα μήνες στις "Αρκαίβες πεδιάδες και τέλος, μὴν μισρώντας να περιφέρη το βάρος της κοιλίας της, σταμάτησαν, ίκα- τέωντας τους θεούς να βάλουνε τέλος πια στην άβάσταχτη τυραν- νίαν της.

Κάποιος θεός όμολογούμενος την άκουσε. Γιατί έν δ' άκόμη μιλού- σε, η γή άσκέπασε τις κνήμες της, και τα δάκτυλά της άπλωθήκανε σάν μακρούς ρίγες, στερεώμα του μεγάλου κορμιού της. Τα κόκκαλά της γινήκανε εύλον, το μεσοδάλι της έγινε ψύχα, το αίμα της μετα- βλήθηκε σ'α χυμόν. Τα χέρια της γινήκανε μακριά κλαδιά, τα δά- κτυλά της έλλάα και το δερμά της έκπληκνόντα σ'α φλοίσον. Και άμέ- σως το δένδρον πού μεγάλωνε, πα- ρέωσε την έγκνυνο ύμας κοιλία, έκρυψε τα στήθη κι' έτοιμαζότανε να σκεπασί και τον λαίμον. "Ε- κείνη έκπλεξε κι' έζώθηκε το πό- σων της εις τον φλοίσον, άλλ' έν κι' έχασε μαζ' με το κορμί και τις προηγουμένες αίσθήσεις της, έ'λα- νεν έν τεύχος και χλωρές σταγόνες έβρεχαν από το δένδρον.

"Υπάρχει τιμή και σ'α δάκρυα. Και η Μύρρα, με την κατάντη- φλόδα, φέρνει το όνομα της κυ- ριάς της και ποτέ δεν θα πάψη να κλαίη.

"Ο καρπός δὸ το άνόσιου έρω- τα, μεγάλωνε μέσα στο δένδρον κι' έρηπότανε να βγῇ σ'α φῶς. Γὰ δένδρον ε' ανεν άμνές, ο φλοίσος του σκίαθηκε και βγήκε το βρέφος ζωντανό και κλαίοντας. Οί Νε- ραίτες το βάλλαν στη χλωρή πδα και το λούσαν με τα δάκρυα της μητέρας του. Κι' ήτανε τόσο όμορ- φο, όσα το έπίνανε κι' αυτός ο Φόδων. Τόσον βελαντικώς ήταν ο "Αδωνις.

"Εκπληκτος κι' αυτός ο Χρόνος μπροστά σ'α θεόν κάλλος ενός παιδιού πού γεννήθηκεν από την πιο άποτρόπαιαν ένωσιν, διαβλάνει μπροστά του ταχτότητα. Και ο "Α- δωνις, πού βγήκε τώρα από το δένδρον, γινεται τώρα βρεφός, τό- ρα νεανίης, τότε άνδρας, αυτό το θαύμα της φύσεως, το νέννημα έ- τος.

"Ερωτός πού καταδίκασαν οι θεοί, άλλ' άγάπησαν όμως το όμιούρ- γημα του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

"Ο τόμος των διηγημάτων ε Μεταδ' "Ιστορίας και Θυόλλων πωλείται από τα βιβλιοπωλεία και άποστέλλεται έ- λεύθερος ταχυδρομικόν τελόν εις τους έμβάλλοντες εις τον "Όθηναϊκόν" δραχ. 500.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΙΣ ΧΙΛΙΕΣ ΜΟΡΦΕΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ώραία άμαζών

Οι παρισνοί δρόμοι είχαν πλυθεί από την α-νοϊετική υπόρα. Τα σύννεφα εξακολουθούσαν να κρύβουν τον ήλιο.

Μία κομψή άμαζών κατέβαινε άργά την άδων Κάτρ - Βάν, με τα χαλινάρια κρεμασμένα άπάνω στο λαιμό του άλογού της. Όταν έφθασε στο βουλεβάρτο Σαιν - Ζερμάν, σταμάτησε το άρμα καθαρά αλλοιο, έπήδησε με εύκλιση από τη σέλλα και έπεσε στον ίπποκόμο, που την συνόδευε:

— Πήγαυε από σπίτι τον «Τάρας». Σιγά όμως, γιατί έινε Ιβρωμένος.

— Έμεινε για λίγο άκίνητη, κυττάζοντας το άλθος, με τα χέρια στις τσέπες της άνδρικής κυλάττας της. Έξαφνικά ένα ταξί, περνώντας δίπλα της άλοταχώς, έτίναξε τις λάσπες του δρόμου άπάνω στις γυαλιότερες μπότες της.

Τα μάτια της πέταξαν φωτιές, και μία βρεσιά έβγυξε από τα άμορφα χελικάκια της. Το έξασπασμα του θυμού φάνεταν τον άγριο χαρακτήρα της Πήλρ Κρίσταλ, της γυναιστής ήθοποιού του κινηματογράφου, που ένδυσσας τον κόσμο με τα φίλη της.

— Άμέσως όμως έαναβήκε την ψυχραιμία της, κυττάει γύρω της, είδε εκεί κοντά ένα λούστρο με το κασέλι του και τον πλησίασε.

Καθισμένος σ' ένα χαμηλό σκαμνί και έχοντας τις πόδες του στο κινητό του άκατάστημα, με τις βοούρες και τα βερνίκια, ο λούστρος ήταν άποροφθήμενος από το διάβασμα ενός βιβλίου. Φορούσε ένα κοστούμι Ιδριόρρυμο από μαύρο βελούδι, άπλό, άλλα κομψό, κι ένα μαύρο κασκέτο στο κεφάλι.

Έξαφνικά ένα πόδι, με μία μπότα λασπωμένη, άκούμπησε άπάνω στο κασέλι του. «Αφ' ότου άμέσως το διάβασμα και άρχισε μεθοδικά τη δουλειά του, χωρίς καν να κυττάει στο πρόσωπο τόν πελάτη.

Η Πήλρ Κρίσταλ άναψε νευρικά ένα τσιγάρο. Και η ματιά της, παρακολουθώντας μηχανικά το όπριο του πέταξε, έπεσε τυχαίως άπάνω στον άνθρωπο που της γυάλιζε τις μπότες. Τόν κυττάει... Φάνηκε να ένδιφευεται γι' αυτόν. Έκείνος στο μεταξύ εξακολουθούσε σβέλτα τη δουλειά του, δίχως να φαντάζεται ότι είχε τραβήξει τόσο την προσοχή της κομψής κυρίας.

Έξαφνικά η Πήλρ το είπες:

— Τι ώραία χέρια έχετε!

Τώρα ο λούστρος σήκωσε το κεφάλι του και την κυττάει. Η τολμηρή και έρευνητική ματιά της διασταυρώθηκε με τη δική του, παγωμένη, διαπεραστική. Ύψηρχε τόση ειρωνεία στα μάτια του, ώστε η Πήλρ πρόφερε άγέρωχα και περιφρονητικά, για να τόν ταπεινώσει:

— Συνέχιστε, λοιπόν, τη δουλειά σας, κύριε λούστρε!

— Έκείνος έανάσχυσε το κεφάλι του και άποκούσε.

Σε μερικές στιγμές είχε τελειώσει. Η Πήλρ το πέταξε ένα νόμισμα. Έπειτα έκάμε ν' άπομακρυνθώ, άλλα τη σταμάτησε η φωνή του λούστρου, που της έλεγε:

— Πάρτε τα ρέστα σας, κυρία.

Την άπαθη και δύναμις που άναβόδαν από άπονοια, άνηθισμένη πάντοτε να επιβάλλεται, άρωπο έκείνο σαν ασταθισμένη έμπρός στον άνοστα που της έβινε. Τόν κυττάει με μία παράφρη έπιμονή.

— Πώς λέγεσθε; τόν ρώτησε.

— Η έκφραση του τζέντλεμαν χάθηκε από το πρόσωπο του λούστρου, δίνοντας τη θέσι της σ' ένα μίγμα μάγκικης φαιδρότητας, πικρής ειρωνείας και άνηθισίας. Η Πήλρ παρακολουθού

σε με κατάπληξη την μεταμόρφωση του παρά-ξενου έκείνου και ένδιαφέροντος ανθρώπου.

— Έπί τέλους, τα λεπτά χείλη του λούστρου πρόφεραν ένα όνομα.

— Πώς το έπιατε; ρώτησε ζωηρά η Πήλρ.

— Λέγομαι «Ζαλαμόρ», έπανέλαβε ο λούστρος.

— Μα τι όνομα έίν' αυτό; Πρώτη φορά τ' άκούω!

— Σημαίνει, κυρία, στη λα'κή διάλεκτο, «Ζήτω ο θάνατος!»

Την ίδια νύχτα, μετά τα μεσάνυχτα, ένώ η Πήλρ έπαίξε μπασκάρι σε μία κρυφή άριστοκρατική λέσχη, συλλογιόταν συγχρόνως την εύλογιστη σιλουέττα και την άρρενωπή μορφή του Ζαλαμόρ. Έπρεπε να μάθει περισσότερα πράγματα για τόν άνθρωπο αυτόν, που της είχε κάνει τόση έντύπωση!

Κι' ήταν συνηθισμένη πάντα να έκπληρώνεται κάθε έπιθυμία της...

«Ένα γράμμα που φέρνει την καταστροφή

Σ' ένα από τα ώραιότερα μέγαρα της λεωφόρου της «Όπερας, κατοικούσε από καιρό ο άποκόμης «Αδόλφος ντε Σομπρέρ. Ήταν τέλειος άριστοκράτης, μορφωμένος, σπόρτσμαν, χορευτής τέλειος, περιζήτητος στους γυναικίους κύκλους, άγαθος και τίμιος τζέντλεμαν.

— Έξοδός άνετα, πλούσια, με την πριγκιπική έπιχορήγηση που τόν έδινε ο θεός του δούξ ντε Λατούρ, ο άποκόμης τόν άγαπούσε υπερβολικά, για τα τόσα ψυχικά του χαρίσματα, και έπρόκειτο να τόν άφήσει γενικό κληρονόμο του.

— Ο άποκόμης δέν είχε άλλο συγγενή, εκτός άπό αυτόν. Έίχε μείνει όρφανός από μικρό παιδί και είχε άνατράφη από τόν δούκα, άδελφό της μητέρας του.

— Έξαφνικά, δλόκληρο το κοσμικό Παρίσι άναταράχθηκε από μία άπίστευτη είδηση: ο άποκόμης ντε Σομπρέρ είχε άυτοκτονήσει!

— Ας ίδουμε όμως τι άκριβώς είχε συμβεί. Μια νύχτα, κατά τάς 2, όταν ο άποκόμης έγύρισε από τη λέσχη του, ο πιστός άπρητης του Ζοζέφ τόν έδωσε δύο συστημένα γράμματα. Ο Σομπρέρ άνοιξε το πρώτο. «Όσο προχωρούσε τόν διάβασμα του, το πρόσωπό του χλωμαίσε σιγά, τόν κυριεψε ένα νευρικό τρεμύσασμα. «Όστόσο, νίκησε την ταραχή του και έξαναδιάβασε το γράμμα. «Ένας βρογχικός λυγμός βγήκε από τα στήθη του.

— Ο δεύτερος πατέρας του, ο καλός δούξ ντε Λατούρ, είχε πεθάνει από συγκοπή. Τού το άνήγγειλε ο συμβολαιογράφος του. Ντυμπού, και καί τόν συνιστούσε κατόπιν με εύγένεια να λάβη όπ' όψε του το δεύτερο γράμμα, που τού έόταλε μαζί.

— Όταν διάβασε το δεύτερο αυτό γράμμα ο άποκόμης, η φύσιονομία του έλλάξε. Τα μάτια του, που είχαν βουρκώσει, πήραν μία έκφραση άπλανη, άνησυχαστική.

Για πρώτη φορά τόν εύρισκαν τέτοια έλλα-πάλληλα χτυπήματα της Μοίρας!...

— Ο συμβολαιογράφος τού έγραφε, ψυχρά και τυπικά:

«Κύριε άποκόμη,

— Ο θεός σας δούξ ντε Λατούρ άπέθανε χωρίς να άφήσει διαθήκη. Συνεπώς, κληρονόμος του έινε ο πλησιότερος συγγενής του, μαρκήσιος «Ερμάν ντε Λατούρ, άδελφός του, ο άποκόμης και μού άνέθεσε το άχαρι καθήκον να ρών τόν μέγανον τών Παρισίων, τόν πύργο εις τόν Φεκμά και την βίλλα εις τάς Κάννας. Ρητή άπαίτησίς του έινε να μη βγής ούτε ένα από τα έπιπλα και άντικείμενα τού μακαρίτου. «Όφείπωσιν οιασδήποτε παραβάσεως τών παραγγε-λιών αυτών, θα εόρεθώ εις την άνάγκη να ζη-

τήσω την βοήθειάν τού νόμου, διά την προστασίαν τών δικαιωμάτων τού παριζιόλου.

«Παραμένω μεθ' ύποληψης.

— Συμβολαιογράφος Ντυμπού.»

Το προσβλητικό ύφος του γράμματος αυτού έφερε την αντίδρασι στην ψυχή τού νέου και τόν έκάμε να έξαναρρή την πνευματική ίσορροπία του. Νίκησε το θυμό του, κι' ένα ψυχρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

— Η πλαστοπορία τού πτώματος

Πέρασε την νύχτα έαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, βυθισμένος σε άσφειδες. Τό πρωί, είχε πάρει την άπόφασί του.

— Σηκάθηκε, κυττάει γύρω του, με άπειρη άγάπη όλους, κείνους τούς θεσσαυρούς, που είχα μαζέψει εκεί μέσα, με το λεπτό καλλιτεχνικό του γούστο: ένδυμα μακρυών ταξιδιών, κομψοτεχνήματα, βιβλία, άγαλματάκια, παλιά έπιπλα, πίνακες... Τώρα θα έπεφταν όλα σε ένα χέρι, για να πουληθούν ίσως στη δημοπρασία!

— Τα τακτοποιήσε με άληθινή στοργή. Έβαλε μέσα στο μικρό χρηματοκιβώτιό όλα τα πολύτιμα κοσμήματα και μία τσάντα γεμάτη από χρειώγραφα.

— Κατά τόν μεσημέρι, έφθασε ένας φίλος του, τόν όποιον είχε καλέσει τηλεφωνικά. Ήταν διευθυντής ενός από τα μεγαλύτερα άνατομεία της πόλεως.

— Ο Σομπρέρ τόν πήρε στο γραφείο του, τού έξήγησε ψυχραινά το σχέδιό του και ζήτησε τη βοήθειά του.

— Μ' αυτό έινε τρέλλα! διαμαρτυρήθηκε έκείνος.

— «Όχι. Έίνε άνάγκη!... Άπευθύνθηκα σε σάς, βέβαιος ότι δέν θα προδώσετε το μυστικό μου.

— Σκεφθήτε καλύτερα, άποκόμη! Σας έξορκίζω!

— Σκέφθηκε πολύ, και άποφάσισε. «Έλάτε, γιαντρέ, δώστε την βοήθειά σας για ένα έργο, που φαίνεται παράξενο, άλλα έξασφαλίζει μία ζωή!

— Κι' άν άρνηθώ;

— Θά με άναγκάσετε τότε να άποχαιρετήσω για πάντα τόν κόσμο! άπάντησε άργά ο άποκόμης, σκυθρωπιάζοντας.

— Ο γιαντρός έφερε κι' άλλες άκόμη άντιρρήσεις, άλλα στο τέλος άποχώρησε.

— Θά έχετε ό,τι σας χρειάζεται, άποσχέθηκε. Και σας όρκίζομαι στην τιμή μου, ότι δέν θα μάθω κανείς τίποτα.

— Ποιά ώρα θα μωρέσετε να μού το στείλετε; ρώτησε ο «Αδόλφος.

— Προς τόν βράδυ... Θά σας τó φέρη κάποιος έμπιστός μου. Φροντίστε να μη τόν άντιληφθώ κανείς!

— Κατά τις 2, ο άποκόμης κάλεσε τόν άπρητή του. «Άναψε ένα τσιγάρο, για να κρύψη τόν πόνο και την άγωνία του, και τού είπες:

— «Από πόσα χρόνια είσαι μαζί μου, καλέ μου Ζοζέφ;

— Δεκατέσσερα, κύριε άποκόμη! άπάντησε έκείνος, λίγο έκπληκτος.

— Φεύγω, φίλε μου, για ένα πολύ μακρυνό ταξίδι, στο όποιο δέν μπορείς να με συνοδεύσεις.

— Με δισώντε, δηλαδή, κύριε «Αδόλφε; Μά γι'αυτό!

— Δέν σε δισώνω. Έκάμες τόσα χρόνια τόν καθήκον σου. Μπορείς πια να έξουορασθής... Θά διατηρήσω πάντα την άνάμνησί σου... Νά, πάρε αυτά. Έίνε μία μικρή άνταμωβή για τις τόσες υπηρεσίες σου.

— Και ο άποκόμης έβαλε στο χέρι τού γέροντος έμπιστή του δέσμη χαρτονομίσματα. Έκείνος έκπαιξε τώρα, σιωπηλά. Άλλά ο «Αδόλφος έσφιξε την καρδιά του, για να μη συγκινηθώ.

— Είσαι έλεύθερος, τώρα, πρόσθεσε. Σε μία ώρα, να έγης φύγει από αυτό το σπίτι.

— Ο πιστός Ζοζέφ διευδύνθηκε άργά προς την πόρτα. Καθώς περνούσε το κατώφλι, έότασε σε άναφυλλιά.

— Έίχε άρχίσει πια να σκετινιάζει, όταν ένα αυτοκίνητο σταμάτησε έξω από τόν μέγαρο. Δύο άνδρες κατέβησαν ένα μεγάλο και βαρύ δέμα και τó μετέφεραν μέσα στο σπίτι... Κανείς δέν τούς έπρόσεξε. Έβρεχε δυνατά και ο δρόμος ήταν σχεδόν έρημος.

— Έπειτα από λίγο έαναβγήκαν, δίχως τó δέμα, και μπήκαν στο αυτοκίνητο. Άκούσθηκε ο ήχος του μωτέρ, που έξικινούσε και άπομακρυνόταν...

— Τό μέγαρο ήταν δλόκληρο σιωπηλό. Μέσα στη σιγή αυτή, ο Σομπρέρ νόμιζε ότι άκουγε τούς χτύπους της καρδιάς του...

— Στην κρεβατοκάμαρά του, έπάνω στο κρεβάτι, ήταν έπλωμένο ένα ανθρώπινο σώμα: Ένας άγνωστος, τυχαίος νεκρός, που τού είχε στείλει ο φίλος του διευθυντής τού άνατομείου, άφου φρόντισε να τόν ντύσει με ό,τι τού είχε δώσει ο άποκόμης: ένα άφωγο φράκο, άσπρο κολλάριστό ποικαμίο, λουστρίνια, μαργαριταρένια κομμάτια μανικετιών...

— Ο «Αδόλφος πλησίασε και τόν κυττάει με πολλή ώρα, με τα χέρια στις τσέπες, μ' ένα μορφασμό πικρής ειρωνείας. Έπειτα γύρισε στο γραφείο του, έγγραψε μερικές λέξεις σ' ένα φύλλο χαρτί και τó έκλεισε σ' ένα φακέλλο.

— Έπήρε από τó συρτάρι του ένα δυναμίτη, έβγαλε τó δοκτυλίδι του και τó άφησε δίπλα

στο γράμμα. Πέρασε πάλι στην κρεβατοκάμαρα, πλησίασε στο κρεβάτι, έβαλε τó δυναμίτη στο στόμα τού πτώματος και τόν άναψε.

— * * *

— Η είδησι διαδόθηκε άστραπιαία στους παρισινούς κοσμικούς κύκλους. Οι έφημερίδες δημοσίευαν όλες τις λεπτομέρειες, στην πρώτη σελίδα τους: Πώς ο άποκόμης «Αδόλφος ντε Σομπρέρ είχε βρεθί στο κρεβάτι του, άκτωμένος, με τó πρόσωπο παραμορφωμένο τελείως, φρικτά.

— Έπάνω στο γραφείο τού είχε άφήσει ένα σύντομο γράμμα:

«Άφου έξησα πάντα μέσα στον πλούτο και στην εύτυχία, όμολογώ, στην υπερτάτη αυτή στιγμή, ότι δέν έχω τó θάρρος να άντιμετωπίσω τη φτώχεια. Προτιμώ να πεθάνω εκεί όπου πέρασα όλη μου τη ζωή.

— «Αδόλφος ντε Σομπρέρ.»

— Τό πρωί, την ώρα που τó φέρετρο τού άποκόμης ντε Σομπρέρ κατέβαινε μέσα στον όικογενειακό τού τάφο, στη γωνία τού βουλεβάρτου Σαιν - Ζερμάν και της όδοσ Κάτρ - Βάν ένας λούστρος εύγυλιζε τις λασπωμένες μπότες της Πήλρ Κρίσταλ.

— Ο άνθρωπος αυτός, με τα περιποιημένα χέρια, που είχε προκαλέσει τó ση έντύπωσι στη ραφιναρισμένη ήθοποιό, λέγόταν Ζαλαμόρ. Άλλά τó πραγματικό του όνομα, που είχε άφήσει πίσω του, μαζί με την παλιά ζωή του, την όποία ήθελε να ξεχάσει όριστικά, για ν' άρχισι μία καινούργια, ήταν: άποκόμης «Αδόλφος ντε Σομπρέρ.

— * * *

— Στην ταβέρνα τού «Άσπρου Ποντικού», η συνηθισμένη πελατεία — άπάχηδες, παλιοί γνώριστοι τών κατέργων, μαζί με τις άξίες συντροφιάς τους — έπιναν, φώναζαν και τραγουδούσαν, με τούς ήχους έξαερβολωμένης φουσαριόνας.

— Μία μόνον άπ' τις γυναίκες που βρισκότουσαν εκεί μέσα, ξεχώριζε άπ' όλες τις άλλες. Την έλεγαν Σάμλου, και την σεβότουσαν όλοι, για την παράξενη άξιοπρεπεία της και την παγωμένη διάσφορία της. Πολλοί είχαν άνταλλάξει μαχαίριες γι' αυτήν. Όταν όμως κάποιος τολμηρότερος της έκανε καμμία ύποπτη πρότασι, μία ματιά της μόνον τόν άφώπλιζε και τόν άνάγκασε ν' άποτραβηχθώ.

— Ήξερε ωστόσο να δίνει συμβουλές σε όλους, για κάθε ύπόθεσί τους. Πολλές φορές, οι συντροφιάς της, που της είχαν μεγάλη έκτιμησι και την ένοιωναν άνώτερη τους, δίχως να καταλαβαίνουν τó γιατί, την έβασαν διατητή στις διαστροφές τους.

— Ήταν μία «Άρροδίτη τού τροττουάρ», που δέν είχε όμως προσφέρει ποτέ τα χάδια της σε κανένα άνδρα! Ζούσε περιτριγυρισμένη άπ' τα πάθη και τó έγκλημα, μένοντας παράξενα άληη. Καθώς έλεγαν οι γνωστοί της, κέρδιζε τó ψωμί της ριχνώντας τα χαρτιά.

— Κατά τις 6 τó άπόγευμα, μία συντροφιά άπ' τó άπάχηδες και «ζιγκολέτες» βγήκε από τόν «Άσπρο Ποντικό». Μαζί τους ήταν κι' η Σάμλου. Ένας από τούς άπάχηδες, ο «Έδάρτς», πανώλης, σωστός «Ηρακλής» με πρόσωπο βλοσυροκίμενο, προκίσιμένος με άνυψομένη άσχημία και με δύναμις τρομερή, είχε μεθύσει άπ' ψε πιά πολύ από κάθε άλλη φορά.

— Στη γωνία τού βουλεβάρτου, η συντροφιά βρέθηκε μπροστά στο κασέλι τού Ζαλαμόρ. Ο «Έδάρτς», άποκτημένος άπ' τó κρασί, έδωσε μία δυνατή κλάυσι από έμπόδιο έκείνο που τού έβραζε τόν δρόμο. Βοούρτες και βερνίκια άκορπίσθηκαν στο πεζοδρόμιο.

— Ο Ζαλαμόρ βρέθηκε όρθιος μ' ένα πήδημα. Και πρόφερε, με μία παράξενη ήρεμία:

— Μάξέμε τα όλα, έξανάβαλε τα στη θέσι τους και ζήτησε συγγνώμη!

— Με τα μάτια κατακόκκινα και τα δόντια σφιγμένα, ο άπάχης έκανε δύο βήματα πίσω, τράβηξε τó μαχαίρι του και έπεσε έπάνω στο Ζαλαμόρ, μουνγυρίζοντας:

— Θά σού φάω την καρδιά!

— Έκείνος παραμέρισε, με μία κίνησι άστραπιαία, και άρπάξε τó ώπλιμένο χέρι τού «Έδάρτς». Ο άπάχης προσπάθησε να τόν πιώσι, από τó λαιμό. Άλλά δέν πρόφτασε... Ο Ζαλαμόρ, σφίγγοντας με τέχνη ώρισμένα νύερα τού χεριού του, παράλυσε κάθε αντίστασί του.

— «Άσε με!... ούρλιασε βρογχά ο άπάχης.

— Θά τα μαζέψω όλα! Θά τα βάλεις στη θέσι τους; Θά ζητήσεις συγγνώμη;

— Ο Ζαλαμόρ, ήρεμος, χαμογελαστός, με τó άλλο χέρι στην τσέπη, εξακολουθούσε τó τρομερό σφίξιμο. Κατάλοιπος, Ιβρωμένος από την άγωνία, «Έδάρτς» βόγγυσε:

— Νά, νά!... ό,τι θέλεις!

— Ο Ζαλαμόρ χαλάρωσε τα δάχτυλά του. Τό μπράτσο τού άπάχη έπεσε σαν παράλυτο. Ο νικητής έσκυψε και πήρε τó μαχαίρι, που είχε ξεφύγει από τó χέρι τού άντιπάλου του. Τό έσπασε σε δύο κομμάτια, δίχως μεγάλη προσπάθεια.

— Έμπρός, τακτοποιήσε τα όλα! διέταξε. Οι σύντροφοί τού «Έδάρτς» είχαν μείνει με τó στόμα άνοιχτό από την κατάπληξι. Έβλεπαν τώρα τó γιγαντώσιμο άπάχη να σέρνεται με τα πέσσερα στο πεζοδρόμιο, σαν σκυλί, για να μαζέψη τα κουτιά και τις βοούρες τού λούστρου.

— ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Τό δινηματικό 609
του Ένστ Λεπιού

Σύνμφωνα με τó νόμο

— Ο κ. Φλαμιντόρ δέν κατώρθωσε παρ' ό-δους τις προσπάθειές του να παρακολουθήσει τις ίπποδρομίες τού Μαντουόρο. Μπροστά του σκοπόταν μία γυναίκα με ένα πελώριο καπέλλο που έκρυβε τελείως τó θέσμα. Σάν να μην έφθανε όμως αυτό, σηκωνόταν διαρκώς στα νύχια τών ποδιών της, ξεχνώντας ταυτοχρόνως τόν κ. Φλαμιντόρ.

— Σε μία στιγμή που η στενωχάρια τού τελευταίου έφθασε στο άπρωόρητο, άφησε να τó ξεφύγη αυτό τó έπιφώνημα:

— Γκαμψά!

— Η συνέχεια στο δικαστήριο:

— Τι έχετε να πείτε για την υπεράσπισή σας;

— Τίποτα, κύριε πρόεδρε.

— Και ο κ. Φλαμιντόρ καταδικάζεται. Σε μία στιγμή όμως σηκώνεται και φαίνεται σαν να έχη κάποια άπορία. Τέλος άπευθύνεται στον πρόεδρο:

— Ξέρω τώρα καλά ότι δέν πρέπει να άποκαλή κανείς μία γυναίκα «γκαμψά»... Παρακαλώ όμως τó δικαστήριο να μού πει άν έπιτρέπεται να άποκαλέσω κανείς μία γκαμψά «Κυρία»!

— «Ασφαλώς! άπήντησε ο πρόεδρος μ' ένα άσφρο χαμόγελο.

— Τότε ο κ. Φλαμιντόρ γυρίζει προς την προσβεβλημένη και κάνοντας μία βαθεία άπ' όπλαιο, της λέει:

— «Κ υ ρ ι ε, έχω την τιμή να σας άποβάλω τα σέβη μου.

ΡΟΛΑΝ

Τό φίμωτρο

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

— Όταν ο Πιέρ Έντουέν, συνάντησε, έπειτα από τόσα χρόνια, τόν παλιό συμμαθητή του Ουμπέρ Περριέ, ένοιωσε ότι δέν ά μπορούσε πια να τόν αφήσει. «Όχι όμως γι' αυτό τόν ίδιο, άλλα για τη γυναίκα του. Πραγματικά, η Σουλβαίν Περριέ ήταν γοητευτική, χαριτωμένη, γεμάτη ζωή. Κι' ο Έντουέν, που πίστευε ότι ήξερε καλά τις γυναίκες, δοκίμαζε την έντύπωσι ότι δέν της ήταν άντισταθητικός.

— Τό έδειχνε μία φανερή συμπάθεια, τόν δεχόταν από σπίτι της σαν στενό φίλο, και πολύ γρήγορα άρχισε να τού παραπονιέται για τόν άνδρα της.

— Ο Ουμπέρ, τού έλεγε, έινε εύτυχής που σάς έαναβήκε, έπειδή μού κρατάτε συντροφιά όταν αυτός φεύγει. Άμέσως μετά τó φαγητό, τρέχει στη λέσχη του για να παίξη χαρτιά. Τρελλανιέται για όλα τα τυχερά παιχνίδια. Ίδιως όμως τó πάθος του έινε τα στοιχήματα στις κούρσες.

— Όπου χάνει, φυσικά! συμπλήρωσε ο Πιέρ, άνασχηματίζοντας τούς ώμους του.

— Δέν ήταν κατάλληλη η στιγμή να όμολογήσει ότι ήταν κι' αυτός μανιωδής παίκτης, σαν τόν Ουμπέρ...

— «Όχι, άπάντησε η νέα γυναίκα. Πρέπει να όμολογήσω ότι έινε άρκετά τυχερός!

— Άς τόν κάνωμε λοιπόν τυχερότερο άκόμη! φώναξε ο Πιέρ. Δέν μπορείς να φαντασθής πόσο μ' άρέσετε, Σουλβαίν! Δέν διστάζω να σας τó έξομολογήθώ, άφου ο Ουμπέρ σάς παραμελεί έτσι άδικά!

— Η νέα γυναίκα γέλασε, σαν να τόν ένεθάρρυνε. «Όστόσο, όταν ο Πιέρ δοκίμασε να την φιλήσει, τόν έμπόδισε ζωηρά. Και, τις έπόμενες ήμέρες, οι προσπάθειές του δέν έσημείωσαν περισσότερη έπιτυχία.

— Πρέπει να περάσωμε μαζί μία δλόκληρη ήμέρα. Ίσως τότε τα πράγματα πάνε καλύτερα!» σκέφθηκε.

— Λίγες ήμέρες άργότερα, ο Ουμπέρ άποφάσισε να περάσει την Κυριακή στο Σαιν - Κλου, όπου θα έτρεχαν τα άλογα για τó άνοιξιάτικο Γκραν - Πρι. Έλεγε ότι είχε ένα θαυμάσιο «ατυγμό»:

— Τό «Άγριοκάτσικο» έινε ένα ύπεροχο άλογο, τó όποιο δέν έξερει κανείς. Μού τó ύπέδειξε ο τζόκεϊ του.

— Κρίμα που δέν μπορώ ναρθώ κι' εγώ, αυτή την ήμέρα! έίπε ο Πιέρ. Θά μ' εύχαρίστασε πολύ να κερδίσω λίγα χρήματα στις κούρσες.

— Μα μπορούμε κάλλιστα να στοιχηματίσωμε μαζί 1.000 φράγκα να στοιχηματίσωμε Πεντακόσια ο καθένας στο «Άγριοκάτσικο». Τα μοιρασθόμε.

— Ο Πιέρ ένθουσιασθηκε με την πρότασι. Και μολονότι ήταν σχεδόν άπένταρος, δέν δίστασε να δώση ένα παντακουσίφραγκο στο φίλο του.

</

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

16 — Είπε απελπισμένη, είπε σιγά ή κυρία Εδωξία, κουνώντας λυπημένα το κεφάλι. Κρίμα στην κοπέλα! Τό μαράκι θα την θανατώσει.

— Δέ θέλω να πεθάνω, δεν θέλω να πεθάνω, θόγγυε η Ρένα.

— Τό ξέρετε πως χόος τό δράδυ έφρασε πάλι γιατρό; Έκανε ή σπιτονοικοκυρά.

— Καί τί έπτε;

— Μας φόβισε πάλι. Είπε πως πρέπει να γιατρευθώ ή ψυχή της.

— Τι να κάνω, Θεέ μου, τί να κάνω; Φιθύρισε ή Ρένα, χτυπώντας τά χέρια της μέ απελπισία.

— Εσείς, τί να κάνετε; είπε άνδρα ή γυναίκα.

Γύρισε ή Ρένα πίσω κοντά στην άδελφή της. Τά μάτια της Μάρθας ήταν καρφωμένα στο ταβάνι. Μόλις άκούσε ή Ρένα, γύρισε και χαμογέλασε. Μα τό χαμόγελο της ήταν σπαρτακτικό, τά δάκρυα ξαναάνεθκαν στό μάτια της αικρίας.

— Ω, Ρένα, Έκανε σιγά ή Μάρθα. Βλέπεις, είμαι άνάσιν. Γιατί να μή μπορώ να κρύψω τόν πόνο μου; Γιατί ν' άρεθώ έτσι στό πάθος μου; Σοφ φαρμακώνα κ' έσένα τί ζωή, Μα, δεν πρέπει να λυπάσαι. Σε λίγο θα μού περάσει. Θά γίνω καλά πάλι, Ρένα. Μα άν τύχη καί πάσω τίποτε, δεν πρέπει να τό πάρής κατακάρα. Μη βάλής στο νου σου πως από τί λύπη μου θα πεθάνω. Οχι, Ρένα. Κάτι θαώω μέσα μου, κάτι που δεν τό βρίσκει ό γιατρός... Μα, όχι, μή μέ κυττάς έτσι τρομαγμένη. Θά γίνω καλά, είμαι κιόλας καλλίτερα.

Ανασπάρθηκε στό μαξιλάριό της κ' ήταν πιδ σπαρτακτικό νά τί θλέπη κανείς άδύνατη, γλωμιά σά φάντασμα, νά προσπαθί νά χαμογελάσει.

Μάρθα, παρακάλεσε ή Ρένα. Έσύ, πού είσαι έξυπνη, πές μου, τί άποδείξεις μπορώ νά πού παρουσιάσω; Μιά φορά, τώρα που πού τό άμολόγησα, πρέπει να καταφέρω να τόν πείσω. Πές μου όμως, τί άποδείξεις μπορώ νά θρώ;

Καμιά! Άφρηό τό στην τώη.

Έπιασε ή μικρή τό μέτωπό της μέ τά δυό της χέρια.

Μή σπας τό κεφάλι σου, είπε γλυκά ή Μάρθα. Πρέπει να συνέλθης, γιατί άν σέ ιδώ σ' αυτά τά χαλάρια ό Θεός θα παραξενεψή. Από χόος είσαι σέ κακή κατάσταση. Κάι φοβάμαι μή καταλάβω πως έρχομαι τώρα έτσι συχνά εδώ.

Δέν πάει νά τό καταλάβω, Έκανε ή Ρένα άδίστοχα.

Οχι, Ρένα. Ή εύτυχία σου δέν άνήκει μονάχα σέ σένα, μή τό ξεχνάς.

Δέν άποκρίθηκε ή Ρένα. Έκρινε έτσι μέ τό κεφάλι σκυμμένο πολλή ώρα. Άξαφνα, σηώωσε τό κεφάλι της. Τά μάτια της σπληλώθηκαν μακριά, σάν άδειά. Ή φυσιογνωμία της άλλαξε έξαφνα. Γρόμος καί έλπίδα ζωγραφίστηκαν μαζί στό χαρακτηριστικό της.

Τι έπαθε; τί ρώτησε ή Μάρθα, κυττάζοντάς την ξαφνιασμένη.

Δέν άποκρίθηκε ή Ρένα. Φάνηκε νά μην άκούσε. Φάνηκε να άκούγε μονάχα κάποια έσωτερική φωνή.

Δυό - τρεις φορές τί ρώτησε ή Μάρθα, πριν άποκριθί. Στο τέλος είπε σιγά, σά νά μιλούσε μονάχη της:

— Τιποτε, δεν έχω τίποτε... Μονάχα συλλογίζομαι...

Ή Μάρθα έπιασε πίσω στό μαξιλάριό της, άποσπασμένη.

Πρέπει να φωνάξω, είπε ή Ρένα μέ φωνή βοήθειας, άλλαγήμνη. Πρέπει νά πηγαίνω, έμεινα πολύ.

— Θάρρής κι' σόριο; ρώτησε.

τσι τό παιδί. Τι σ' έπιασε σήμερα; Τό έσφιξε πολλή ώρα στην άγκυλιά της άκόμα ή Ρένα. Έπειτα τό άφησε κάτω, άνάμεσα στό παιχνίδι του πάλι. Πήγε πάλι στην άδελφή της, τί φίλησε μέ μάτια τυφλά από δάκρυα κ' έφυγε σά μεθυσμένη.

Τρεις έπιστολές

Ό Θεός δεν ήταν σπύτι. Τό έξερε πως θ' άργούσε νά γυρίσει έκείνο τό βράδυ. Κλειστήκη στην κάμαρά της μόλις έβγασε σπύτι της ή Ρένα. Έπεσε στό κρεβάτι της κ' έκάψε πολλή ώρα μέ πνιγμένα άναθυμιάτα. Όταν συνήλθε λιγάκι, κάθισε στό γραφείο της. Τό κεφάλι της πονούσε. Τό μυαλό της γύριζε σά να είχε πη πολύ. Τά χέρια της έτρεμαν. Έβγαλε από τό συρτάρι της τρεις φακέλους καί τρεις κολλες χαρτί κ' άρχισε νά γράφει.

Τό πρώτο γράμμα ήταν γιά τόν Ντίνο. Κ' έλεγε:

«Ντίνο, Μου ζήτησες άποδείξεις. Βασανίστηκα νά θρώ ποιά άποδείξεις θα ήταν δυνατόν να σέ πείσω. Άλλά στό τέλος έθρηκα. Έλα αύριο τό πρωί, πρds τό μεσημέρι στό σπίτι μου. Σε παρακαλώ παραπολύ, σ' έξορκίζω νά έλθής. Καί θά ιδής μέ τά μάτια σου την άπόδειξη. Άν ποτέ άγάπησες τί Μάρθα, άν έχης μέσα σου άνθρώπινη καρδιά, έλα αύριο όπως σου γράφω. Κ' όταν πιά πεισής, θέλω νά κάνής τί Μάρθα εύτυχισμένη. Διπλά εύτυχισμένη, γιατί της τό χέρι της κόρης σου, καί θά κάμει έτσι εύτυχισμένους δυό νέους έρωτευμένους!»

«Με άποσείωσι...»

Συγκρινόμενος άκόμη άπ' τό πρώτο γράμμα, έγραφα τό δεύτερο, γιά τόν κύριο Κουάτρο:

«Αξιότιμε κύριε. Θά προτιμούσα νά πείσω στό πηγάδι, παρά νά άποτανωθώ σέ σάς, γιατί ξέρω ότι είσθε ό χειρότερος τοκογλύφος τό κόσμου! Μου χρειάζονται όμως άπαραίτητες 1000 λιρέτες καί άναγκάζομαι νά σάς της ζητήσω. Όρλιασε σεις τόν τόκο καί δώστε μου άμέσως μία άπάντηση.»

Έπερίμενα έπειτα μέ έμπιστοσύνη ό πατέρας της Νέλλας μου άπάντησε άμέσως, προσκαλώντάς με στό σπίτι του. Συγχρόνως κ' ό γέρο - τοκογλύφος μου έγραψε εύγενήκωτα ότι μέ περίμενε καί ότι θά μού έδινε εύχριστός ό,τι του ζητούσα.

Ό κόσμος μου φαινόταν ρόδινος!

Ή καρδιά μου χτυπούσε σάν σφυρί, όταν έπληγα στόν πατέρα της Νέλλας. Έμπήκα στό σπίτι του γεμάτος έλπίδες... καί ξαναβγήκα μέ τό ένα μάτι πριμένο καί μέ τό μούτρα μελανισμένο! Ό διαβολικός έκείνος γέρος, χωρίς νά μού πη ούτε λέξι, μέ είχε άρχεισει σεις γροθίες καί σά χα στούκω!... Στο τέλος, ήλθε νά τόν βοηθήσει ή Νέλλα.

Ήμουν φρικτά άπελπισμένος! Πάντως, όμως, έξακολούθουσα νά μού χρειάζονται οι 1000 λιρέτες. Έπληγα, λοιπόν, γεμάτος πικρία, στόν κύριο Κουάτρο.

Μέ άποδέχθηκε χαμογελώντας. Τόν είδα μέ κατάπληξη νά μέ χαιρετά δγάζοντας τό καπέλο του, πράγμα πού δεν είχε ξανακάμει ποτέ. Μου έσφιξε τό χέρι καί μού είπε:

— Πάντοτε σάς συμπαθούσα, νέε μου. Δέχομαι πολύ εύχαρίστως νά γίνω πεθερός σας.

Συγχρόνως έμπήκα στό δωμάτιό ένα πλάσμα φρικτό, ντυμένο γυναικεία: ή κόρη του τοκογλύφου, ένα άσχημοκρίστο, μέ μερικώς τριχωτές έλκρες στό πηγούνι καί μέ μάτια άλλοθωρα!

Γίνετε εύτυχισμένοι! είπε ό κύριος Κουάτρο, σκουπίζοντας κρυφά ένα δάκρυ του.

Δέν είπα τίποτε, άλλα μέσα μου πρόφερα μερικές άσπλημίες, πού θυμίζαν τούς χαμάλιδες τού λιμανιού... Τό τέρας έκείνο μέ τί γυναικεία μορφή προσπάθησε νά μέ άγκαλιάσει. Έχασα τις αίσθήσεις μου... Μόνον άφού συνήλθα, κατάλαβα ότι είχα κάμει λάθος στούς φακέλους, όταν είχα στείλει τά δυό έκείνα μοιραία γράμματα.

ΤΕΝΤ

ΤΑ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΤΡΙΣΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Δυό πράγματα ήταν άπαραίτητα γιά μένα: νά πανδρευθώ ή λατρευτή μου Νέλλα καί νά βρώ έπείγοντως χιλίες λιρέτες.

Έγραφα, λοιπόν, δυό γράμματα, τό ένα στόν πατέρα της Νέλλας, γιά νά τού ζήτησω τό χέρι της κόρης του, καί τό άλλο στό γέρο τοκογλύφο Κουάτρο, πού μού είχε καί άλλους δανείσει λιπία, μέ τόκο λιποτρικό.

Αξιότιμε κύριε — έλεγε τό πρώτο γράμμα. Ή κόρη σας κ' έγω άγαπιώμαστε από καιρό. Θά έπρεπε νά είμαι ποιητής, γιά νά σάς εκφράσω ό,τι νιώθω γιά τό άξιοτάτερο αυτό κορίτσι! Άλλά δεν είμαι παρά ένας ταπεινός καί τίμιος υπάλληλος, βέβαιος ότι θά έξασφαλίσω ένα μέλλον λαμπρό, όταν θα μέ δυνάμωνη ή άγάπη της γυναικόλας μου... Έκείνο πού μπορώ νά της προσφέρω τώρα, είναι ή καρδιά μου, ή τιμιότητά μου, ένα όνομα λευκό, ένα χέρι γερό νά νά την προστατεύω... καί σέ σάς δλη ή εύγνωμοσύνη καί ή στοργή μου. Δώστε μου τό χέρι της κόρης σας, καί θά κάμει έτσι εύτυχισμένους δυό νέους έρωτευμένους!

«Με άποσείωσι...»

Συγκρινόμενος άκόμη άπ' τό πρώτο γράμμα, έγραφα τό δεύτερο, γιά τόν κύριο Κουάτρο:

«Αξιότιμε κύριε. Θά προτιμούσα νά πείσω στό πηγάδι, παρά νά άποτανωθώ σέ σάς, γιατί ξέρω ότι είσθε ό χειρότερος τοκογλύφος τό κόσμου! Μου χρειάζονται όμως άπαραίτητες 1000 λιρέτες καί άναγκάζομαι νά σάς της ζητήσω. Όρλιασε σεις τόν τόκο καί δώστε μου άμέσως μία άπάντηση.»

Έπερίμενα έπειτα μέ έμπιστοσύνη ό πατέρας της Νέλλας μου άπάντησε άμέσως, προσκαλώντάς με στό σπίτι του. Συγχρόνως κ' ό γέρο - τοκογλύφος μου έγραψε εύγενήκωτα ότι μέ περίμενε καί ότι θά μού έδινε εύχριστός ό,τι του ζητούσα.

Ό κόσμος μου φαινόταν ρόδινος!

Ή καρδιά μου χτυπούσε σάν σφυρί, όταν έπληγα στόν πατέρα της Νέλλας. Έμπήκα στό σπίτι του γεμάτος έλπίδες... καί ξαναβγήκα μέ τό ένα μάτι πριμένο καί μέ τό μούτρα μελανισμένο! Ό διαβολικός έκείνος γέρος, χωρίς νά μού πη ούτε λέξι, μέ είχε άρχεισει σεις γροθίες καί σά χα στούκω!... Στο τέλος, ήλθε νά τόν βοηθήσει ή Νέλλα.

Ήμουν φρικτά άπελπισμένος! Πάντως, όμως, έξακολούθουσα νά μού χρειάζονται οι 1000 λιρέτες. Έπληγα, λοιπόν, γεμάτος πικρία, στόν κύριο Κουάτρο.

Μέ άποδέχθηκε χαμογελώντας. Τόν είδα μέ κατάπληξη νά μέ χαιρετά δγάζοντας τό καπέλο του, πράγμα πού δεν είχε ξανακάμει ποτέ. Μου έσφιξε τό χέρι καί μού είπε:

— Πάντοτε σάς συμπαθούσα, νέε μου. Δέχομαι πολύ εύχαρίστως νά γίνω πεθερός σας.

Συγχρόνως έμπήκα στό δωμάτιό ένα πλάσμα φρικτό, ντυμένο γυναικεία: ή κόρη του τοκογλύφου, ένα άσχημοκρίστο, μέ μερικώς τριχωτές έλκρες στό πηγούνι καί μέ μάτια άλλοθωρα!

Γίνετε εύτυχισμένοι! είπε ό κύριος Κουάτρο, σκουπίζοντας κρυφά ένα δάκρυ του.

Δέν είπα τίποτε, άλλα μέσα μου πρόφερα μερικές άσπλημίες, πού θυμίζαν τούς χαμάλιδες τού λιμανιού... Τό τέρας έκείνο μέ τί γυναικεία μορφή προσπάθησε νά μέ άγκαλιάσει. Έχασα τις αίσθήσεις μου... Μόνον άφού συνήλθα, κατάλαβα ότι είχα κάμει λάθος στούς φακέλους, όταν είχα στείλει τά δυό έκείνα μοιραία γράμματα.

Πως έσβυσε μία άγόπη...

«— Θά περιμένω...»

Τήν ώρα πού έκλεινε τό κατάστημα, καί ή Στάσα έτοιμαζόταν νά φύγη, ρίχνοντας μία τελευταία ματιά στόν καρβέφτη, την πλησίασε μία συνάδελφος της.

— Τό άφεντικό σέ ζητά. Είναι στό γραφείο του.

Όταν σέ λίγο μπήκε στό γραφείο τού προϊστάμενου της, τόν είδε νά σηκώνεται πρόθυμος καί νά της χαμογελά.

— Με ζήτησατε, κύριε Βρανίδη; ρώτησε νευρικά.

Ναι, Στάσα. Κάθισε όμως... Έχω νά σοβ μιλήσω.

«Οχι, εύχαριστώ. Σας άκούω καί έρθω. Ξέρете είμαι πολύ θιαστική. Περιμένουν σπύτι νά τους πιά νά μαγειρεύουν... καί πρέπει νά περάσω καί από την Άγορά.»

Ή Στάσα έλεγε ψέμματα. Στις 7 άκριβώς είχε ραντεβού στό Ζάππειο μέ τόν άγαπημένο της. Καί έφοβόταν μήπως άργήσει... Ό μπήλτης ήταν τσόνος κολλός πάντα μαζί της. Δεν ήθελε νά τόν κάνει νά περιμένει. Ούφ! Κ' αυτός ό νεαρός Βρανίδης... Τί ζητούσε επί τέλους άπ' αυτήν. Δεν είχε καταλάβει άκόμη ότι...

Λοιπόν, Στάσα! Τί άπεφάσισες γιά έκείνο πού σοβ είπα; τήν ρώτησε.

Κύριε Βρανίδη, είπε άποφασιστικά ή νέα, μ' έχετε παρεξηγήσει... Είμαι ένα τίμιο κορίτσι, καί άν έργάζομαι, τό κάνω γιάτί έχει άνάγκη τό σπύτι μου...

Δέν σάς πρότεινα παρά μία ρομαντική έκδρομή καί μέ τ' άποκινώ τού με κάποια έξοχη.

Δέν θά μπορούσα, κύριε Βρανίδη.

— Ή άρνησίς σου, Στάσα, μέ προσβάλλει...

Κύριε προϊστάμενε, δεν ήθελα νά σάς προσβάλω, μ' άπόψε... είμαι τόσο θιαστική...

— Ω, καλά, καλά! Ας εινε καί άλλωτε, Στάσα. Δεν έπιμένω γι' άπόψε... Άρκεί πού μέ κατάλαβες.

Ή κοπέλλα, κατακόκκινη από την ταραχή, χαίρεται καί θγίκε.

«Ονειρα έρωτευμένων»

Πόσο άργησα, Θεέ μου!... συλλογίζοταν καθώς προχωρούσε βιαστικά στό δρόμο. Καί ό μπήλτης τί θά άποβέτη.

Κύτταζε τό μικρό ρολογάκι της. Οκτώ παρά τέταρτο! Φιθύρισε. Άσχη φύγει... Ό καταραμένος αυτός Βρανίδης... Έχει περισφίξει τώρα τελευταία την πολιορκία του... Με νομίζει γιά εύκολο θύμα. Μα, όχι! Δεν άνήκω παρά μόνο σέ τόν Μπίλη μου. Κ' αυτός μόνο έχει τό δικαίωμά νά με σφίγγη στην άγκαλιά του καί νά έξουσιάζη τό κορμί καί την ψυχή μου... Άχ, Θεέ μου, πότε θα φθάση ή εύλογημένη έκείνη μέρα πού θα παντρευτούμε καί θα ίδρούσω νά έγκαταλείνω τό άκαίσιο αυτό μαγαζί τού Βρανίδη καί ν' άπαλλαγώ κ' από τόν ίδιο...

Είχε ήδη φθάσει στό Ζάππειο. Άνήσυχτα έψαξε παντού μέ τό έλέμμο νά θρή τόν Μπίλη. Μα δεν τόν έβλεπε πουθενά.

— Θάφουγ! τραύισε. Καί μέ τό δική του... Είναι ή τρίτη φορά πού μέ καθυστερεί στό ραντεβού μου ό έλαεινός αυτός Βρανίδης...

Τά μάτια της δούρκωσαν. Μία άπελπισία της έσφιξε την ψυχή. Ξαφνικά, ένοιωσε κάποιο νά της σφίγγη τό χέρι. Στράφηκε τρομαγμένη.

— Στάσα!

— Μπίλη!

Μέσα στό μισοσκόταδο της άλλεας, οι δυό νέοι άγκαλιάστηκαν μέ πάθος. Τά χείλη τους έναβήκαν σ' ένα παράδοξο φιλή. Ευαγηνμένοι ύστερα, έμειναν γιά λίγη

τάκοπος από τί δουλειά της ή Στάσα, έθρηκε στό σπύτι της τόν πατέρα της κατάκειτο στό κρεβάτι νά θογγέ...

Ή μητέρα της την περίμενε έξαλλη από άγωνία, σκυμμένη στό προσκέφαλο τού συζόγου της.

Έπαισε άμέσως νά καλέση ένα γιατρό. Αυτός, άφού τόν εξέτασε επί πολύ μέ προσοχή, άποφάνηκε μέ σοβαρότητα:

— Ή κατάσταση της είναι κρυσταλλική. Διάτρυσε τό στομάχου, στυνεία καταχρήσεως οίονοπνευματών. Πρέπει νά μεταφερθί τό συντομότερον στό νοσοκομείο γιά νά έγχειρισθί. Τούλάχιστον ώς αύριο τό μεσημέρι...

Οι δυό γυναικές έπιασαν τό κεφάλι τους άπελπισμένες. Δεν είχαν παρά λίγα μόνο έκατοντάδραχμα στην τσάντα. Καί ή άσπρόσπεια τού πατέρα άπαιτούσε χιλιάδες...

Ή Στάσα όμως πού αγαπούσε τόν πατέρα της, παρ' όλα τά έλαττώματά του, πήρε τί μεγάλη άπόφαση νά τόν γλυτώση όπωσδήποτε.

«Έσθλε τό χέρι στην τσέπη του. Ή καρδιά της Στάσας άναρρίγησε. Της έρχόταν νά έρρηξη καί νά καταφιλή τόν λαμπρό αυτόν άνθρωπο μέ την χρυσή καρδιά, πού τόσο άδικά τόν είχε παρεξηγήσει στο παρελθόν...

Ό Βρανίδης έβγαλε τό πορτοφόλι.

—Ω, δεν πήρα λεφτά μαζί μου σήμερα! είπε. Άλλά δεν έίμαι σημασία αυτό. Θά πεταχθώ ένα λεφτό σπύτι μέ τ' άποκινώ νά σάς τά δώσω.

Ή Στάσα τολμά...

Εκείνο τό δράδυ δεν έκλεισε μάτι. Καί την έπομένη τό πρωί, μέ μάτια πρημένα άπ' την άγρυπνία καί την άγωνία, άρπασε τό κοπελλάκι της καί θγίκε έξω.

— Θά κάνω ό,τι μπορώ, ύποσχέθηκε στή μητέρα της. Θά χτυπήσω πόρτες, θα έκλιπαρήσω, ό πατέρας δεν πρέπει νά πεθάνη!... Ήδη όμως είχε πάρει την άπόφασί της. Τό πούν πού τούς χρειζόταν δεν ήταν εις θέσιν ούτε ό Μπίλης, ούτε οι συγγενείς, ούτε άλλος κανείς νά τούς τό έξοικονομήσει. Μόνος ό Βρανίδης θά μπορούσε... Ναι! Θά άπευθυνόταν σ' αυτόν. Θά τού διαπραγνυόσε την άπελπιστική θέσι της... Καί θά τού έπαίρνε τό πούν αυτό, ήταν βέβαια, γιάτί της είχε μεγάλη άδυναμία, γιάτί τού ήταν στυπαθητική καί γιάτί θά τού δινόταν μία εκκαίρια νά της φανή χρήσιμος... Όταν έφθασε, λοιπόν, στό κατστάσμα, τράβηξε κατ' ευθείαν γιά τό γραφείο τού κ. Βρανίδη.

Ήταν εκεί. Τήν άποδέχθηκε μέ έκπληξη καί εύχαρίστησι μαζί.

— Πάντα τόλεγα πως κάποτε θαρχόσασταν νά μέ έρθετε, είπε χα-

μογελώντας μ' Ικανοποίησι. Καθώς όμως άντίκρουσε τά δακρυμένα μάτια της, τό γλωμιά, ξενυχτισμένο πρόσωπό της σοβαρεύτηκε. Την πλησίασε στοργικά καί την βοήθησε νά καθήση.

Τότε ή Στάσα τού εξήγησε την τραγική θέσι της.

— Σας χρειάζονται, δηλαδή, όγδόντα χιλιάδες δραχμές! συνέπεσε ό Βρανίδης. Χι! Νέ, μπορώ, μπορώ νά μή σας τις δώσω... Έμεινε, την καλή μου, την δεσποινίδα, στην γλυκεία μου κοπελλά πού τόσο συμπαθώ καί μ' άρέσει...

«Έσθλε τό χέρι στην τσέπη του. Ή καρδιά της Στάσας άναρρίγησε. Της έρχόταν νά έρρηξη καί νά καταφιλή τόν λαμπρό αυτόν άνθρωπο μέ την χρυσή καρδιά, πού τόσο άδικά τόν είχε παρεξηγήσει στο παρελθόν...

Ό Βρανίδης έβγαλε τό πορτοφόλι.

—Ω, δεν πήρα λεφτά μαζί μου σήμερα! είπε. Άλλά δεν έίμαι σημασία αυτό. Θά πεταχθώ ένα λεφτό σπύτι μέ τ' άποκινώ νά σάς τά δώσω.

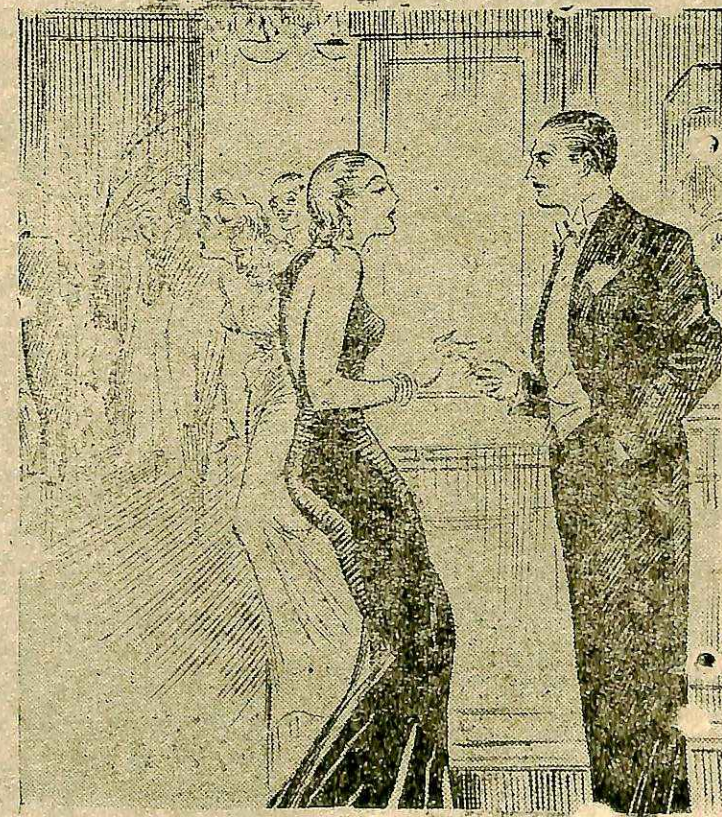
Ή Στάσα τολμά...

Εκείνο τό δράδυ δεν έκλεισε μάτι. Καί την έπομένη τό πρωί, μέ μάτια πρημένα άπ' την άγρυπνία καί την άγωνία, άρπασε τό κοπελλάκι της καί θγίκε έξω.

— Θά κάνω ό,τι μπορώ, ύποσχέθηκε στή μητέρα της. Θά χτυπήσω πόρτες, θα έκλιπαρήσω, ό πατέρας δεν πρέπει νά πεθάνη!... Ήδη όμως είχε πάρει την άπόφασί της. Τό πούν πού τούς χρειζόταν δεν ήταν εις θέσιν ούτε ό Μπίλης, ούτε οι συγγενείς, ούτε άλλος κανείς νά τούς τό έξοικονομήσει. Μόνος ό Βρανίδης θά μπορούσε... Ναι! Θά άπευθυνόταν σ' αυτόν. Θά τού διαπραγνυόσε την άπελπιστική θέσι της... Καί θά τού έπαίρνε τό πούν αυτό, ήταν βέβαια, γιάτί της είχε μεγάλη άδυναμία, γιάτί τού ήταν στυπαθητική καί γιάτί θά τού δινόταν μία εκκαίρια νά της φανή χρήσιμος... Όταν έφθασε, λοιπόν, στό κατστάσμα, τράβηξε κατ' ευθείαν γιά τό γραφείο τού κ. Βρανίδη.

Ήταν εκεί. Τήν άποδέχθηκε μέ έκπληξη καί εύχαρίστησι μαζί.

— Πάντα τόλεγα πως κάποτε θαρχόσασταν νά μέ έρθετε, είπε χα-

—Εδιδάσαστε την Ιστορία της Άγγλίας; —Ναι, αλλά δεν μ' άρέσει! Προτιμώ τις Ιστορίες μ' εύχάριστο τέλος.

150 — Είπε χαριτωμένος, δεν έρρισκε, δόν 'Ιάκωβε; Είπε η Καρόλα. Και πολύ συμπαιθητικός... Έχει ζωγράφιση μάτια και γλυκεία φωνή...

— Πράγματι. Κι' αν δεν είχε αυτή τη μικρή καμπουρίτσα ανάμεσα στους ώμους, θάταν ένας τέλειος άντρας.

— Η Καρόλα τον διέκοψε: — Έλάτε μαζί μου, είτε με γλυκύτητα. Στό δωμάτιό μου θα υποπείσσετε να συζητήσουμε καλλίτερα.

— Όταν βρέθηκαν κι' οι τρεις στο δωμάτιο της Καρόλας, ο δόν 'Ιάκωβος εξήγησε στην καμαριέρα πως γνωρίστηκε με τον 'Οβίντ, τον οποίο συμπάσκει από την πρώτη στιγμή.

— 'Οβίντ, υπορείς να καθήσεις, τούπε η Καρόλα.

— Ο Ζακεμινώ στεκόταν όρθιος, σε μία ταπεινή οτάση, ενώ η Καρόλα και ο αρχαιοκόνος είχαν καθήσει σε αναπαυτικά φατέγι.

— Θά έπρεπε να της είχε κείνη μεγάλην εντύπωση της Καρόλας, ο νεαρός ξένος για τον έπιτρεψήν να καθήσει παρουνσία της. Γιατί, έχοντας μεγάλη ιδέα για τον έαυτό της, υπερχώμενος όλους τους υπέρτερες, τις καμαριέρες και τους όποδεστέρους της να της μιλούν όρθιοι και σε σάσιν προσώχης.

— 'Ο 'Οβίντ άρνήθηκε ευγενικά.

— Δεν θάταν οσώτο να μίν τιμήσω την ευγενικά άρχοντία σας, ψιθύρισε.

— Η Καρόλα δεν τόλμισε να επιμείν. Άλλά τό περιήσαν όλέμα της άπείκτησε εαφνικά μιά άσυνήθιστη γλυκύτητα και περιέβαλε τον νεαρό ξένο με συμπάθεια.

— Ο δόν 'Ιάκωβος στό μεταξά μιλούσε. Εξηγούσε στην Καρόλα ότι έχοντας συμπάθει με κι' αυτός πολύ τον 'Οβίντ, είχε άποφασίσει να τον τοποθετήσει στην ύπηρεσία του.

— Έτσι θά τον έχω πάντα κοντά μου. Είπε έξυπνότερος και δραστήριος, παρά την μικρή κυφότητα του... Άν ήταν τεμπέλης, θά έκαμε πάντα, με τό σπινθηροδόλο πνεύμα που τον διακρίνει, για τό έπαγγελμα του γελοτοποιοού...

— Άι φώναξε ο Ζακεμινώ ζωγράφος. Θάθελα πολύ να έκαμα τον γελοτοποιοό.

— Εστράφηκε και κύτταξε την Καρόλα.

— Άν ήταν η κυρία Καρόλα άρχοντισσία του, θά ήμουν εοχέχης να είχα ός καθήκον μου να φέρνω καθήμερινώς τό γέλιο στό πρόσωπό της...

— Ένα χαμόγελο αύταρεσκείας φάνηκε στό χέλι της καμαριέρας.

— Στοιχηματίζω, μά την πίστι μου, πως θάσουν ένας περιήμερος γελοτοποιοός... Καί η θεός σου θά ήγειρε περισσότερο σ' αυτό τό έπαγγελμα κοντά στον δόν 'Ιάκωβο...

— Τί! Θέλετε να μου πάρете τό πρότυπον αυτό του υπέρτερου; Καί να τον μεταβάλετε σε γελοτοποιοό;

— Η ιδέα δεν εινε άσχημη, είπε η Καρόλα, κυτώντας μιά τον καμπουράκι και μιά τον δόν 'Ιάκωβο, για να δη την εντύπωση που τους έπροκάλεσαν τό λόγια της.

— Ο καμπουράς άστράφτε από χαρά. 'Ο άρχαιοκόνος είχε κατεβάσει τό μούτρα.

— Ζακεμινώ την ίδια στιγμή σκεφτόταν:

— Είπα κρατά καλά, μου φαίνεται. Μεθυμένη από τίς κολακείες θά την κώμω πολύ σύντομα παύγνιό μου...

— Ο δόν 'Ιάκωβος διερωτάτο κατάληκτικώς:

— Μά, τί την έπιασε την Καρόλα και θέλει να μου άρπάξει έναν τόσο άφωτισμένον υπέρτερο για να τον κάνει... τί άνοησία! — γελωτοποιοός της αλήθης!

— Καί οι δύο άπέχαιον πολύ από τον να μαντέψουν τά πραγματικά αίσθήματα και τους σκοτεινούς σκοπούς τους...

— Μπορώ να είμαι πλησιέστερα στους κυρίους σας και σε σας; — Σταμάτησε, διατάζοντας να συνεχίσουν.

— Μίλα... μίλα έλευθερά, φίλε μου.

— Η άπαίτησίς μου, συνέχισε ο Ζακεμινώ, εινε πως υπερβολική. Εγώ, ένας άσημαντός άνθρωπος, να ζητώ να βρίσκωμια κοντά σας, να ζώ την ζωή σας, να σας έλεπω κάθε στιγμή... Άλλά, είθετε τόσο άρσας... Μού δείξατε τόση καλωσύνη... 'Ω, πότε θάρρη ή ευλογημένη έκείνη ήμέρα που θά μπορού να σας έκφράσω έλευθερά, ό,τι νιώθει για σας ή καρδιά μου...

— 'Οβίντ φώναξε άυστηρά ή Καρόλα.

— Την εύνοιασούν, τον σεβασμό μου! Είπε υποκριτικά ο Ζακεμινώ.

— Άι είπε ή Καρόλα χαμογελώντας πάλι. Φοβήθηκα κάποιαν άλλη φράση σας...

— 'Ο καμπουράς έκτύταξε την καμαριέρα με γλυκύτητα.

— Μίαν άλλη φράση... επανέλαβε.

— Ναί, συνέχισε ζωγράφος ή Καρόλα... Μη προσπαθήσ όμως, νεαρό μου φίλε, να μαντέψω... 'Ισως έρθη μιά μέρα που ή φράσις αυτή... Άλλά σε άλλαζουμε θέματα... Είσαι έλευθερος, 'Οβίντ. Πήγαυον στό έστιατόριο τώρα γιατί θά πεινάς... Όταν έπιστρέψη ή ευγενικά κυρία μου, θά τακτοποιήσω τό ζήτημά σου. Καί τότε θά τρώς όχι πιά στό κοινό έστιατόριο, αλλά στην 'ετήρη' τράπεζα, μαζί μου...

— 'Ω, κυρία μου, είπε ο 'Οβίντ με θαυμασμό. Είπε δυνατόν αυτό...;

— Ναί, ναί, 'Οβίντ, έτσι θά γίνη. Καί άκόμη περισσότερα... Διαφορετικά, θά έπρεπε να μίν είχα καμιάν έπιτροή στην άρχοντία σου και ή καταραμένη έκείνη ταγγάνια να μ' είχε υποσκελίσει... Υπομονή όμως. Δεν είπα άκόμη την τελευταία μου λέξη. Καί έξω τόσα μουσικά από δώ μέσα, που εινε υποχρεωμένοι και οι λαχυνώτεροι άνθρωποι του πύργου να υπολογίζουν σε μένα...

— Μία ταγγάνια; ρώτησε ζωγράφος ο 'Οβίντ.

— Υπάρχουν, ταγγάνια στην ύπηρεσία της ευγενικής άρχοντισσάς σας;

— Ναί, ναί, είπε ή Καρόλα με μοχθηρία. Υπάρχει κάποια Ζίτα, που μάς την έφερε εδώ ο θάρσος σου. 'Εστέ, δεν ξέρω για ποιο σκοπό, αλλά ή όποια άσχημη μιά τέτοια μαγική έπιτροή στην πυργόδεσπότη μας, που τά κατάφερε στο τέλος να την κάμη έμπιστη καμαριέρα της και μάλιστα να την πάρη μαζί της στό τελευταίο ταξίδι της στό Άνζού. Τί παράξενη ίδιοτητα μεγάλης κυρίας! Είπε έστρελλαμένη μ' αυτή την Ζίτα και της έδωσε την θέσι μου κοντά της. Άλγες στιγμές άφου την υπέβαλε σ' ένα σκληρό μαστίγωμα.

— 'Οβίντ άχρίασε στό τελευταίο αυτό λόγια. Η Καρόλα δεν τό πρόσεξε αυτό, άπορορημένη στην διηγήσή της.

— Καί, την μαστίγωσε μπροστά μου, μά ή σπουδαία αυτή κοπέλα λιποθύμισε με τό δεύτερο χτύπημα που δέχθηκε...

— Καταπνύνοντας με μιάν υπερίσχυση προσπάθεια την άγανάκτηση που πλημμυρούσε την καρδιά του και την τρέλλη όργη, ο Ζακεμινώ είχε την δύναμη να χαμογελάση στό λόγια αυτά.

— Άλλά ένα τρομερό μίσος για την τυραννική πυργόδεσπότη τοό Μαλιν έφρόντισε μέσα του την ίδια στιγμή...

— Με φωνή προσποιητά εδιδόρη ρώτησε:

— Καί γιατί την μαστίγωσαν αυτήν την... πώς την είπατε;

— Ζίτα... Διότι είχε άρνηθή να γίνη καμαριέρα.

— Μπιά! Είπε αδιάφορα ο Ζακεμινώ. Έπείτρεμ μου όμως τώρα να πάω για τό φαγητό...

— Ναί, ναί! Σε κρατάω για πράγματα που δεν σ' ενδιαφέρουν. Άλλά, σού τό λέω, γιατί μισώ τόσο αυτή την Ζίτα! Καί θέλω να την μισήσης και συ, αν είσαι φίλος μου...

— 'Ο 'Οβίντ όπισκλήθηκε και άπήνησε:

— 'Οποιος άγαπή αυτόν π' άγαπώ, έχει την άγάπη μου. Άλλοιόμοιο όμως σ' εκείνον που κάνει κακό σ' αυτόν π' αγαπώ. Αυτόν τό μισώ... ναί, τον μισώ μ' όλη μου την ψυχή.

— Είχε πιά τό τελευταία αυτό λόγια ο Ζακεμινώ με τόσην όργη, που ή Καρόλα εαφνίστηκε. Πιστεύοντας όμως ότι έπρόκειτο γι' αυτήν, που άνηκε σ' αγαπημένα του πρόσωπα, και ότι όλο αυτό τό μίσος στρεφόταν κατά της Ζίτας, δεν μπόρεσε να συγκρατηθή περισσότερο.

— Άγριεμένη, εξαλλή φώναξε:

— Να την μισή! Να την μισής όσο μπορείς. Καί γι' αυτό σου τό μισώ θά σ' αγαπήσω. Ναί, θά σου ατό, αν δεν σ' έχω ήδη αγαπήσει...

— Σάν μανιακή όρμησε έπάνω στον πύργο με φρενιότητα. 'Υστερα, σάν να είχε τριαιέσει για ό,τι έκαμε, άφηνε μιά κραυγή και άπομακρύνθηκε τρέχοντας.

— Ο Ζακεμινώ, κατάπληκτος, δεν πρόλαβε να άμυνθή... Στράφηκε και κύτταξε την καμαριέρα που άπομακρυνόταν, σκούπισε με άποστροφή τό χέλι του και με σφιγμένα δόντια ψιθύρισε:

— Καρόλα! Θά τό πληρώσης πολύ άκριβά αυτό τό μίσος. Θά πληρώσης πολύ άκριβά αυτό τό φιλή... Η Ζίτα ή ίδια θά σου έπιβάλή την τιμωρία που σε περιμένει.

— Καί, άργά, ο Ζακεμινώ τράβηξε για τό έστιατόριο.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΥΟ ΣΥΝΤΡΟΦΩΝ ΜΑΣ

— Όταν ο Ζακεμινώ και ο Τρικάμπολο — άφου είχαν διδείς τον δεσμοφύλακα, που τον πήραν διά της βίας μαζί τους για να τους δειχέι τον δρόμο — έφθασαν, ύστερα από πορεία άλλης μιάς ώρας, κοντά σ' ένα χωριό, σταμάτησαν.

— Πρέπει να σκεφθούμε τί θά κάνω με τώρα! Είπε ο Ζακεμινώ. Τραβώμε για τον πύργο του ν' Άμωρ, και δεν έχουμε λάβει καμιά προφύλαξη. Μην εχθράς, καλέ μου Τρικάμπολο, τί έχουμε δραπέτευσι από τίς φυλάκεις και ότι την στιγμή αυτή θά έχη κινητοποιή όλη ή φρουρά να μας συλλάβει...

— Λοιπόν... Τί πρέπει να κάνω με;

— Μά μεταμορφωθούμε, αγαπητέ μου. Καί τό ταχύτερον. Στό χωριό αυτό που θά φθάσουμε, τό πούλησμον, τά όπλα και τίς στρατιωτικές στολές που φορούμε και θά αγοράσωμε παλιά ξεφτισμένα ρούχα... Θά κορευτούμε και θ' άλλαζουμε εμφάνισι. Καί τότε μόνο θά συνεχίσωμε την πορεία μας.

— Θά πρέπει, λοιπόν, να θυσιάζω την γενειάδα μου! φώναξε ο Τρικάμπολο δυσχεστημένος.

— Προτιμάς να διατηρήσης τά γενεία σου και να χάσης τό κεφάλι σου;

— Όχι, βέβαια.

— Να την θυσιάσης αδίσταχτα, λοιπόν, όπως κι' έγω θά θυσιάσω τό μαλλιά μου όλα για να μίν μπορεί πιά κανείς να με άναγνωρίσει. Κι' όχι μόνο αυτό, αλλά και τά δασαία σου αυτά φρούδια πρέπει κι' αυτά να εξαφανιστούν. Είπε πολύ χαρακτηριστικά και δεν υπάρχει άνθρωπος που νάχη τό όμοια τους.

— Τά φρούδια μου! τραύισε ο Τρικάμπολο.

— Ναί!... Εγώ θά προσθέσω στη ράχη μου μιά καμπουρία. Μπορείς κι' εσύ να κόψης λιγάκι αυτά τά άγριακά φρούδια σου... Καί δεν άρκει αυτό... Θά πρέπει να τά δουλάσης για πάντα τό στόμα σου... Να γίνης θουβός!...

— Βουβός!... Είπες;

— Ναί, 'Εγώ καμπουρή, έσύ θουβός... Θ' άποτελέσουμε ένα χαριτωμένο αληθινά νιουτέτο. 'Εχουμε συναντηθή στη ζωή τυχαία, φτωχοί άλγες κι' οι δύο, γνωρίστηκαμε, κι' άποφασίσαμε να ένώσουμε τίς τύχες μας... Κατάλαβες; Αύτη θάνη ή ιστορία που θά λέμε στον κόσμο...

— Στό μεταξά είχαν φτάσει στό πρώτο σπίτι του χωριού. Δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν έναν παλαιόπλη, όπου άντλάαζαν τίς στολές και τά όπλα τους με κάποια, έχει την άγάπη μου. Άλλοιόμοιο όμως σ' εκείνον που κάνει κακό σ' αυτόν π' αγαπώ. Αυτόν τό μισώ... ναί, τον μισώ μ' όλη μου την ψυχή.

Η ΠΕΘΕΡΑ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΜΑΣ

Μιά φορά κι' έναν καιρό ένας τοσπάνος παντρευτηκε και πήρε μια πολύ καλοκαρδή γυναίκα. Η μάνα του όμως δεν την χώνευε και της είχε πηλ στο ρουθούνι.

— 'Ο κακομοιρός ο τοσπάνος έλειπε από τό πρωί ως τό βράδυ και από τό βράδυ ως τό πρωί, θόσκοντας τά πρόβατά του. Κι' ή σκοντας τά πρόβατά του, Κι' ή μάνα του εύρισκε ευκαιρία και βασάνιζε τη νύφη της. 'Ετσι, ή καυμένη ή γυναίκα όσο πηγαινε κι' έλυνε, όποιο έγινε πετό και κόκκαλο.

— Σάν γύριζε, καμιά φορά, ο τοσπάνος στό σπίτι του κι' έβλεπε έτσι ή γυναίκα του, τη ρωτούσε:

— Τί έχεις, γυναίκα, και μαραινέσαι;

Μά αυτή ή κακομοίρα, θέλεις από φόβο, θέλεις από σεβασμό, δεν τούλεγε τίποτα.

— 'Η γρη, κοντά σ' άλλα, άφινε τη νύφη της και νηπτικά και την έστειλε να βόσκη τη γίδα και να κοιβαλάη έξω. Για να μίν κοιμάται μάλιστα τη νύχτα, της έδινε να καθαρίζη κουκιά και μαλλιά να τά ξένη. 'Υστερα ή γρη άεφετε και κοιμόταν χωρίς ν' ωρις και παχαινε σάν γουρούνα. Ενώ ή νύφη της, από την άναγκαία και την άγρύπνια, είχε γίνει σάν σκελετός.

Στό τέλος ο νεός υποφίστηκε πώς κάτι συμβαίνει. Πήγε, λοιπόν, κρυφά μιά νύχτα σπίτι του και κύτταξε άπ' έξω από τό παράθυρο, να δη τί γίνεται.

Είθε τότε πως, ενώ ή μάνα του έτρωγε, ή γυναίκα του έμενε νηπτικά κι' άσπνη. Για να μίν νύχτα ή μάνα ή γυναίκα του, ό,ταν έκανε νυχτέρι, συνήθιζε να λέη ένα τραγούδι:

— 'Ηρθες ύπνο;

Καλώς ήρθες.

Πάρε τό σκαμνί και κάτσε, πάρε κουκιά καθαρίσε, να ξάνω τά μαλλιά μου, να ξάνω να ξεκλώσω, να κοιμηθούμ' άνάμια...

Σάν τ' άκουσε αυτό ο τοσπάνος, μπαινι βωμωμένος μέσα στό σπίτι και φωνάζει της γυναίκας του:

— Ποιός ήταν αυτός, βρε σκύλα, που τον καλούσε να κάτση και να σε περιμένει όποιο να τελειώσης τίς δουλειές σου; Γιατί δεν κοιμάσαι στην ώρα σου;

— Έκείνη ή φτωχούλα τάχασε.

— Κανένας δεν ήταν, άντρα μου, άποκρίθηκε.

— Πώς κανένας, που σ' άκουσα την ώρα που φύλαγα άπ' έξω; Τούδινες και σκαμνί για να καθήση μάλιστα.

Την άμοιρη τότε την πιάσανε τά δάκρυα και τάπε όλα στον άντρα της.

Τότε αυτός της συμβούλεψε να τούχη τάλλο βράδυ ένα άσκι φουσκωμένο έτοιμο και μιά κοπάνη που κοπανούν τά ρούχα ό,ταν τά πλένουν.

— Άντεσαι έφυγε και πήγε πάλι στό πρόβάτά του.

Τ' άλλο βράδυ γύρισε πολύ νωρίς σπίτι του, χωρίς να τον δη κανένας, μαύρισε τά μούτρα του με καννιά, ντύθηκε με δερματά κι' έγινε σάν καλλιγράφος, ή Πηδάει έπειτα μέσα στό σπίτι έσπινε όλη την κοπάνη κι' άρχιζε σκι και την κοπάνη κι' άρχιζε σκι και τη γρη με την κοπάνη.

Σε κάθε ξυλιά πούδινε της γρη άεχνη:

— Σωστή κάνε μας την πηττα και σωστή να τη μοιράσης, μαζί πέστε στο κρεβάτι και μαζί να σηκωθείτε!...

— 'Ο άρχηγός του προσώπιου, μάλιστα, ο Μπάσιους, τόσο ένθουσιάζτηκε μαζί του, που ζήτησε από τον δόν 'Ιάκωβο να του παραχωρήση τον 'Οβίντ.

— Θέλω να τον κάμω γελοτοποιοό του πύργου, είπε. Θά κάμω μιάν εύχάσια εν έπαρξή σ' ός άρχοντες που όταν έπιστρέφουν από τό Άνζού.

— 'Ο δόν 'Ιάκωβος όμως άρνήθηκε να του παραδώση τον πολύτιμον υπέρτερο.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια,

Θέλησε να καθήση πάλι ή νύφη στο δουλείο, ή πεθερά της δεν την άφηνε.

— Άντε, κυρά νύφη μου, να πέσουμε να κοιμηθούμε, της έπια και συνέχισε τραγουδιστά:

Για να μίν πηλ πάλι ο άγριος ο πόρνος κι' ο τριπάρος και δειρεί έμένα με... άσκι και σε με την κοπάνη!...

— 'Ετσι ή γρη και την πηττα δίκαια πιά την μοιράζε και τη νύφη της δεν την ξενοχούσε. Καί ζήσανε καλά, ήσυχά κι' αγαπημένα κι' από τότε έμεινε ή κορμιά:

— Σωστή κάνε μας την πηττα και σωστά να την μοιράσης...

Ερωταποκρίσεις

— Τί εινε γείτονας;

— 'Ο πρώτος μετά τον Θεό κριτής των πράξεών μας.

— Δάκρυ ή μερίδια προτιμάτε;

— Κατά τό μάτι που δακρύζει και κατά τό στόμα που μειδιά.

— Ποιά ελαττώματα συγχωράτε;

— Τά ίδια μου.

— Τί εινε εκείνο που κάνει τους άντρες να παντρεύονται;

— Τά κορίτσια.

ΟΙ ΤΙΤΛΟΙ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Τους περισσότερους τίλους άπ' όλους τους βασιλείς είχαν άσφαλώς οι άσολείς της 'Ισπανίας. Μετρήστέ τους από περιέργεια: Βασίλεις της 'Ισπανίας, της Καστίλλας, της Λεόν, της Άραγονίας, των δύο Σικελιών, της 'Ιερουσαλήμ, της Ναβάρρας, της Γρενάδας, του Γολέδου, της Βαλεντίας, της Γαλικίας, της Μαυρίκας, της Καθίας, της Μαυρίκας, του Χάεν, της Άλγας, της Άλγεβρας, του Γεραλάρ, των Κανάδων, των Άνατολικών και Δυτικών 'Ινδιών, των 'Ινδιών και της 'Ητερου του 'Ωκεανού, άρχιδου της Αυστρίας δουξ της Βουργουνδίας, της Βραβάντης και του Μιλάνου, κόμης του Άνδούργου, της Φλάνδρας, του Τυρόλου, της Βαρκελώνης και, τέλος, άρχων της Βισκαγίας και της Μαλίας.

ΚΟΡΙΤΣΙ ΜΕ ΜΕΛΛΟΝ

Μιά Άμερικανίς άπάχσα έχώλασε κόσμο στό Σικάγο. Ντυμένη άνδρικά έκαμε άκρετές ληστείες. Τό φύλον της άνεκαλύφθη τη στιγμή της συλληφείας της. Άέον να σημειώθη ότι εινε μόλις 10 χρονών και ονομάζεται Μέλ-λυ Τάχεν.

Η ΠΡΑΞΗ

ΕΠΙΔΡΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

— 'Η ατία που τά μαλλιά μερικων ανθρώπων μεγαλώνουν γρηγορά και άλλων λιγότερα, πέρνουν κανονικά εινε τό φεγγάρι.

— 'Η ατία που ο κήπος μας εινε άξέπληκτος, ενώ τό γειτόνός μας εινε χάρμα όφθαλμών, εινε πάλι τό φεγγάρι.

— 'Η ατία... άλλα εινε τόσα πολλά τά φαινόμενα που άποδίδονται στην έπίδρασι των μαγικών άκτίων της σελήνης, ώστε άξίζει ν' άσχοληθή κανείς μ' αυτά.

— 'Η αλήθεια εινε ότι ένα θαυό μυστήριο καλύπτει τίς έπίδρασεις που έχει ή σελήνη στους ανθρώπους και σε κάθε έκδήλωσι γενικώς της ζωής έπάνω στη Γη.

— 'Ο αριθμός έπτά πρώτα - πρτά έχει μεγάλη σχέση με τό φεγγάρι, καθώς και με τί δημιουργία των όντων. Οι φάσεις της Σελήνης εινε, ως γνωστόν, τέσσερες και διαρκούν ή καθεμιά έπτά μέρες, εν συνόλω δηλαδή 28 μέρες, που άποτελούν και την βάση του άστρικού ήμερολογίου.

Κάθε φάσις του φεγγαριού έχει σχέσι άναμφισβήτητως με την... ένκυμοσύνη της γυναίκας. 'Η ανάπτυξις του ανθρώπινου σώματος, είτε τοτό βρίσκεται στην κοιλία της μητέρας του, είτε έξω, γίνεται κάθε νέο φεγγάρι ή σε κάθε φάσι του φεγγαριού. Οι ένκυοι γυναίκες αισθάνονται τίς συνθησμένες έννοχίες του έμβρύου κάθε νέο φεγγάρι, ή δε διαρκεία της ένκυμοσύνης υπολογίζεται με όσαι τίς 28 μέρες, όση δηλαδή εινε και ή διάρκεια κάθε σελήνης.

Οι ναυτικοί και οι άγρότες δίνουν μεγάλη σημασία στις φάσεις του φεγγαριού και στις γιόρες της πανσελήνης. Οι άγρότες μάλιστα συνήθιζον να σπέρνουν και να θερίζουν όταν εινε πανσελήνης, ενώ οι ψαράδες εινε έβραιοι ότι θα ψαρεύουν ψάρια τρεις φορές περισσότερα της ήμέρας της πανσελήνης άπ' όσα πιάνουν τίς υπόλοιπες ήμέρες του μηνός.

Είπε έπιστημονικός έξακριβωμένο ότι τό φεγγάρι έπηρεάζει, εν μέρει, την ύγρασία της Γης. Άς πάρωμε ως ένα παράδειγμα τίς θάλασσες και τους ώκεανούς.

Ο ΦΙΛΕΠΙ ΣΤΗΜΩΝ

ΑΝΑΜΕΣΑ σε δυο ΚΑΡΔΙΕΣ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

— Βάννα! Θά κατεβήτε; φώναζε ο νέος απ' τον δρόμο.
— Αμέως, Ανδρέα!
Πριν όγχι, ή Βάννα κυτάχθηκε στον καθρέπτη. Είπε το πρόσωπό της χλωμό και αδύνατο. Πουδραρίσθηκε ελαφρά. Το χέρι της έτρεμε λίγο...

— Έπειτα κατέβηκε τρέχοντας. Ο Ανδρέας την περίμενε, με το σασκακό ριγμένο στον ώμο.
— Πάμε στο τένις; πρότεινε. Φυσάει άνεμος στη θάλασσα σήμερα.

— Έξέκίνησαν μαζί. Ο νέος φλυαρούσε παιδικά. Η Βάννα φαινόταν ότι τον άκουγε. Πραγματικώς όμως εκτόταζε τις φαρδείς πλάτες του, τα χέρια του, που διώρθηκαν κάθε τόσο τα μαλλιά του, όταν τα άνακατένε ο άνεμος. Πόσο παιδί ήταν, έτσι που γελούσε, δείχνοντας τα δόντια του!

Και το παιδί αυτό της χρωστούσε τη ζωή του! Φαινόταν ότι της άνηκε λίγο...
Σε μία στροφή που άνηφορικού δρόμου, σταμάτησαν για να ξεκουρασθούν και να κυττάσουν κάτω την ακρογιαλιά, έρημη σήμερα. Εβλεπαν τα κύματα πρασινοβάτα, αφηρημένα...

— Αν ήταν έτσι αφηρημένη ή θάλασσα, την ημέρα εκείνη, δεν θα μπορούσαν να με σώσετε! μουρμούρισε ο Ανδρέας.

Η Βάννα ανατριχίλασε αβέβηλα και προσπάθησε να χαμογελάσει... Ξαναείδε με τη φαντασία της όλη εκείνη τη σκηνή! Ένα κύμα είχε αναποδογυρίσει το μονόβουλο του άγνωστου νέου, που έπλεε σε κάποια απόσταση απ' την ακτή. Καθώς εύριζε, το βαρκάκι χτύπησε τον νερό στο κεφάλι.

— Αν ή Βάννα δεν έσπευδε να τον σώσει... ήταν μία καλή κολλητήρια... και να τον βγάλει στην όρρα, παλεύοντας άπενανώς μέσα με το ρεύμα, τα γλυκά του μάτια θα είχαν σβύσει για πάντα... Το νεανικό εκείνο κορμί δεν θα βρισκόταν τώρα κοντά της...

Ο άνεμος χτυπούσε επάνω της τη μεταξωτή της σάρπα... Τι άνοητη ιδέα να φορέσει αυτή τη μικρούλα σάρπα, που ήταν ίσως ντεμοντέ! Μα και τα παπούτσια της δεν θα ήταν της μόδας, χονδρά, με τετραγωνές μυτές, έμφαση από την πολλή χρήση...

Την ξανακυρίευε ή ανεξήγητη αγωνία ότι δεν ήξερε να μιλήσει, να ντυθεί, να περπατήσει... Πόσο ήταν διαφορετικός ο Ανδρέας! Μιλούσε για μικροπράγματα κι ήξερε να τα κάνει ενδιαφέροντα. Τα λόγια έβγαιναν απ' τα χείλη του ζωντανά, χαϊδευτικά...

Της έπιασε το χέρι και μουρμούρισε: — Όταν θλέπω τη θάλασσα μανιασμένη, ξαναθυμάμαι εκείνη την ημέρα...

Να γιατί της είχε πιάσει το χέρι: Ίσως για να την ευχαριστήσει, ή για να την κόψει να καταλάβει ότι δεν ξεχνούσε πόσα της όφειλε. Τίποτε περισσότερο... Ένοιωσε ένα κρύο στην καρδιά της.

Όταν προχώρησαν λίγο, αντί Βάννα την κυτάζει, μαγεμένη, όφο, άριστοκρατικό, γερό, που εί-
— Έπέρασαν το δολοκλήφον αιώνα, απ' το σπίτι, βρισκόταν το γήπεδο του τένις.

— Σήμερα θα παίξουμε μόνι, Βάννα, είπε ο νέος. Ο Άλλοι έ-
— Η Βάννα ένοιωσε άνακούφι-
σι. Ο Άλλος δεσποινίδες την τα-
πείνων, την έκαναν να ντρέπε-
ται. Ήταν πολύ κομψή, πραγ-
ματικώς άδιστοινίδες, ενώ αυτή
δεν ήταν παρά μία άσημαντη μι-
κρή δακτυλογράφος.

— Όταν τελείωσαν το παιχνίδι, ο καμαριέρης τους σεβήρισε το τσάι κάτω απ' την κληματαριά.

— Σήμερα παίζετε καλύτερα, Βάννα, είπε ο Ανδρέας. Θά μάθετε γρήγορα!
Συγχρόνως έκοβε με κομψή τέχνη μία μεγάλη φέτα τούρτα, ενώ ή νέα δεν είχε καταλάβει παρά να πασπαλέψει τα δακτύλα της...
— Ξερέτε, Βάννα, ότι ασπρί-
φθάνει ή μητέρα μου απ' την Έλ-
θέτια; Θά ζητήση να σας γνω-
ρίση.

— Ω, όχι!
— Ναι, ναι! Γιατί παίρνετε τό-
τοιο ύφος, σαν φοβισμένο ποντι-
κάκι;... Της τά έγραψε όλα! Θά
σας σφιέση στην άγκαλιά της! Θά
ιδίτε τι νέα μαμά που έχω! Σάν
μεγαλύτερη αδελφή μου... Πιστεύω ότι είναι ή ώραιότερη και
κομψότερη γυναίκα του κόσμου!

— Η Βάννα χαμήλωσε τα μάτια
της. Πρόσθεσε ότι το φουστάνι της
ήταν λίγο ευκαμένο σε μία άκρη.

Τη νύχτα αυτή, δεν κατώρθωσε
να κλείση μάτι. Έθωσσε να σκε-
φθί να φύγη το πρωί ένωρις, γιά
να μη ιδί κανένα...

— Ωστόσο, έλεγε με το νου της:
«Θά βάλω το άσπρο φόρεμά μου
με τη ροζ ζώνη... και τις μεταξω-
τές κάλτσες... Εύτυχος είναι μαν-
ταρισμένες ψηλά, και δεν φαίνον-
ται...»

— Έπειτα πήρε την απόφασί της:
«Γιατί να φύγω; Δεν δείχνω
έγώ δυο ετούτοι... Έγώ έσωσα
τον Ανδρέα! Δίχως έμένα, ή μη-
τέρα του δεν θα τον ξανάέλεπε...
Θά γυρίζε απ' την Έλθετία γιά να
φορέση μαύρα...»

Ο Ανδρέας ήλθε να την πάρη ο
ίδιος το πρωί. Ίσως το έκανε γιά
να της δώση θάρρος.

Η μητέρα του, μία χαριτωμένη
ξανθή κυρία, την έσφιξε στην ά-
γκαλιά της. Έπειτα την συνέστησε
σε μερικές φίλες της. Η Βάννα
έδωσε το χέρι της, τρέμοντας και
κοκκινίζοντας σε κάθε λέξι της.

Κάθισε στην άκρη μιας καρέ-
κλας. Ένοιωσε ότι το χαμόγελό
της ήταν άχαρο, σαν μορφοσμός...
Ολοι της φερόντουσαν πολύ, πά-
ρα πολύ φιλοφρονητικά. Αισθανό-
ντουσαν ασφαλώς γι' αυτήν κάποιον
συμπαιχτικό οίκτο...

Όταν έφευγε, ο Ανδρέας την
συνάδευσε ως την καγκελόπορτα.
Τότε ή Βάννα έρθηκε τη δύναμι να
τον κυτάξει στα μάτια και να
μουρμούριση:

— Φάνηκα γελοία...;
— Μα όχι! διαμαρτυρήθηκε ο νέ-
ος χαμογελώντας. Αν ξέρατε πόσο
μ' άρεσέτε, όταν είσατε έτσι φοβι-
σμένη και ντροπαλή!...

— Άχρηστο το πρωί, άα συνοδεύ-
ση τη μαμά στο Σάιντ-Ρέμο. Θα γυ-
ρίσω μεθύριο. Και τότε, Βάννα,
μά έχωμε να πούμε πολλά πράγ-
ματα... πολλά και σοβαρά!

Της φίλησε το χέρι, ενώ στα μά-
τια του έλαμπε ένα φως ζεστό, πα-
θητικό.

— * * *

Η Βάννα έφυγε, με το χέρι πά-
νω στην καρδιά της, γιά να διατη-
ρήση το φιλι εκείνο.

Τώρα καταλάβαινε την αίτια της
αγωνίας της! Τον άγαπούσε άπελ-
πισμένα, κι ένοιωθε τον έαυτό της
πολύ μικρό και ταπεινό μπροστά
του.

Μπήκε τρέχοντας στην κάμαρά
της κι έπεσε στο κρεβάτι της,
κλαιγώντας δίχως δάκρυα, σιωπη-
λά...

«Θά ποθιμ πράγματα σοβαρά...»
— Ίσως λόγια αγάπης!
Κύτταξε το χέρι της που είχε
φιλήσει ο Ανδρέας. Τό έφερε στο
στόμά της. Τυνάχθηκε επάνω, σαν
γιά να ληρωθή απ' το φιλι εκείνο
που την έκαμνε...

— Άπάνω στο τραπέζι έρισκόταν έ-
να γράμμα, που είχε φθάσει κατά
την άπουσία της. Τό πήρε, τό κύτ-
ταξε. Αναγνώρισε το γραφικό χα-
ρακτήρα του φραντζέσκο, ενός συ-
ναδέλφου της.

Δεν εδίδεσσε, παρά τις τελευ-
ταίες φράσεις του γράμματος:
«Μου είχατε πη, ότι θα πηγαίνα-
τε κοντά στη θάλασσα, γιά να εί-
σθε μόνη και να σκεφθήτε καλύτε-
ρα, ό,τι σας ζήτησα. Σε φθόκηκα
λοιπόν; Αποφασίσατε; Ξερέτε πό-
σο άπειλιώτες φαίνονται οι ημέρες
σε όποιον αγαπά...»

Το γράμμα αυτό την ξανάφερε
στην πραγματικότητα, στο σπίτι
της, στις άπλες συνήθειές της, στο
περιβάλλον της δακτυλογράφου
με το μικρό μισθό...

— Ένας νέος όμορφος και πλούσι-
ος την άγαπούσε... Άλλά θά την
άγαπούσε πάντα; Δεν θά άρχιζε
να ντρέπεται γι' αυτήν μία μέρα;
Δεν θά έβλεπα κάποια χαμόγελα
ειρωνικά στα χείλη των φίλων του;
Δεν θά εύρισκε γελοία την δειλία
της, τις κινήσεις της;

Κι' αυτή θά ζούσε διαρκώς με
το φόβο πως θά τον έχανε!...
— Όχι, όχι, ποτέ! φώναζε πο-
νεμένα.

— Έτρεξε στο παράθυρο σαν να
πνιγόταν. Ο ήλιος ήταν ακόμη ψη-
λά. Ένοιωσε να της ζεσταίνει το
κορμί. Σήκωσε τα μάτια της. Οι
άκτινες του ήλιου άβασαν...

— Ο ήλιος!... Ο Ανδρέας ήταν
ο ήλιος γι' αυτήν! Και δεν μπορεί
κανείς να κυτάξει τον ήλιο, χωρίς
να τυφλωθή!

Τα μάτια της γέμισαν δάκρυα...
Κρατούσε ακόμη το γράμμα του
φραντζέσκο.

Αυτός ήταν το ήσυχ, το μαλα-
κό φως, που δεν ζεσταίνει ίσως,
άλλά φωτίζει. Η αγάπη του ήταν
ένα άσφαλές λιμάνι...

Τα κλάμματα την καταπράυναν
λίγο - λίγο, όπως ο χρόνος θά έ-
σβενε σιγά - σιγά τον πόνο της
γιά τη θυσία.

— Εκλείψε το παράθυρο. Έβγαλε
έπειτα απ' τη ντουλάπα τη μεγα-
λη θαλίτσα της κι άρχισε να την
γεμίζει. Έπειτα κύτταξε στον ο-
δηγό των σιδηροδρόμων, πότε έφει-
γε το πρώτο τραίνο, που θά την έ-
πηγαине κοντά στον φραντζέσκο,
στην άηλη, τη στέρνη, την αιώνια
κι' άθάνατη αγάπη!...

Α. ΓΚΙΛΙΜΠΕΡΤΙ

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ του μπέμπη

ΓΙΑ ΤΙΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

Τρία είναι τα φόβητρα των παι-
διών: ο μπαμπούλας, το καθαρόιο
και το σαπούνι στα μάτια! Κάθε
παιδικό μπάνιο συνοδεύεται συή-
θως από φωνές, κλάμματα, στρι-
γλισματα, γιάτι το σαπούνι μπαί-
νει στα μάτια του μικρού.

Κι' όμως κάθε μητέρα πρέπει να
κάνη το παιδί της να άναστήση το
μπάνιο, να το θεωρή παιχνίδι. Έ-
πίσης δεν πρέπει να του κάνει αντι-
παθητικό το σφουγγάρι, τρίβοντας
μ' αυτό πολύ δυνατά το τρυφερό
του δέρμα.

— Όχι νερό πολύ κρύο! Μπορεί να
έκαναν παγωμένα μπάνια οι άρ-
χαίοι Σπαρτιάτες, άλλά τα παιδιά
φοβούνται το κρύο. Έξ άλλου ό-
μως και τα πολύ ζεστά μπάνια
έλαττων. Άδυνατίζουν τον όργανισ-
μό του παιδιού. Η άσστη θερ-
μοκρασία είναι 36 βαθμών. Το μπά-
νιο πρέπει να διαρκή 8 λεπτά το
πολύ. Στο διάστημα αυτό, ή μη-
τέρα διασκεδάζει τον μπέμπη της
με παραμύθια και ιστοριούλες.

Γιά το παιδικό δέρμα χρειάζεται
σκόνη άμυλού, και όχι τρίψιμο με
θούρησα ή με τριχινό γάντι. Άρ-
κεί ένα μαλακό σφουγγάρι θου-
τηγμένο σε σαπούνια.

Μη πλένετε το πρόσωπο του παι-
διού σας με σαπούνι, άλλά μόνο
με χλιαρό νερό, κάπου-κάπου δε
καθαρίζετε το με μία καλή κρέμα.
Έτσι, δεν θα πάη ποτέ ή σαπου-
νάδα μέσα στα μάτια του.

Σκουπίσατε το μετά το μπάνιο,
τρίβοντας το δυνατό, άλλά όχι και
υπερβολικά. Έπειτα πουδραρέτε το
με τάλκι. Κάμετέ του λίγη γυμνα-
στική και δώσατε του να φάη.

Η καθαριότης είναι ο σπουδαιό-
τερος παράγων της ύγείας και της
μελλοντικής ώμορφιάς του παιδιού.
Λουίζτε συχνά το κεφάλι του με
νερό χλιαρό και με άπλο σαπούνι
—όχι άρωματικό— ή με ένα πολύ
απαλό «σαμπουνάκι». Μη το τρίβετε
πολύ δυνατά και μη χρησιμοποιείτε
ουσίες δυνατές και έρεθιστικές.

Πριν το λούσετε, φροντίσατε να
φράξετε τα αυτιά του με λίγο βαμ-
δάκι.

Το χτενίζετε όσο τα μαλλιά του
είναι ακόμη υγρά. Θά πάρουν έτσι
τις φυσικές τους πτυχές. Μη τα κα-
τασφάνετε ποτέ με ζεστά σιδερά
και άλλα παρόμοια μέσα.

— Άν είναι κρουαλογημένο, αντικα-
ταστήσατε το λούσιμο με ένα τρί-
ψιμο με βαμβάκι θουτηγμένο σε
κολώνια.

Έτσι ο μπέμπος έκαμε την του-
αλέτα του, έξοικονόμηκε με το
νερό και το σαπούνι και είναι έλ-
ταξ με την καθαριότητα και την υ-
γιεινή.

Λόλα Μοντές, ή θερμή χορεύτρια μέ την τυχοδιωκτι- κή ζωή.

— Όλα χαμόγελουν γύρω
μου, Λόλα, μόλις χαμογελάσεις...
— Πόσο καλός είσαι, Τζαίημς.
— Το πρόσωπό σου έχει κάτι ά-
πό το «σοφί των ώριμων στα-
φυλιών» και τα μάτια σου την
λαμπή εκείνη που μόνο στους πολύ-
τιμους λίθους βρίσκει κανείς...

— Η αγάπη σ' έχει κάνει ποι-
ητή, βλέπω...
— Άς ήξερα πως μ' αγαπού-
σεσ και σύ, Λόλα, και θάμουν ο
εύτυχέστερος των ανθρώπων.

— Είσα ο πρώτος άντρας που
αγάπησα στη ζωή μου και ο τε-
λευταίος...

Αυτή την διαβεβαίωσι έδινε ή
Λόλα Μοντές, ή μικρή θερμή 'Ι-
σπανίδα χορεύτρια στον νεαρό
Άγγλο φοιτητή που γνώρισε ένα
βράδυ σ' ένα καμπαρέ του Λονδί-
νου.

Το ίδιο βράδυ, μέσα στο ίδιο
καμπαρέ, όπου χόρευε, έπανελάμ-
βανε την διαβεβαίωσι της και σ'
έναν άνωτερο αξιωματικό του ά-
ποικιακού στρατού.

— Είσαθε ο πρώτος έρως της
ζωής μου...
Δεν ήταν μία διεστραμμένη φέ-
σις ή Λόλα. Ούτε μία έκλυτη. Εί-
χε κληρονομήσει όμως από την
«τέρα της την θερμότητα του
σπανικού αίματός της και από τον
Ινδό πατέρα της, την άκατανίκητη
αίσθηματική ροπή...

Ο έρως γι' αυτήν ήταν ή ζωή
της. Μία τροφή των αισθήσεων,
που την ζωογονούσε και χωρίς την
όποια ή Λόλα άσφυκτιούσε και νό-
μιζε πως της έλειπε ο άέρας, το
φως, πως πνιγόταν...

Τα έρωτικά θύματα της δεν ή-
σαν όλίγα. Φύσις τυχοδιωκτική,
ρούτα στο Λονδίνο.
Και ή ώραία Μοντές περιβάλ-
λεται τώρα από έναν μυστηριώ-
δη θρόλο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΕΡΩΜΕΝΗ
Ξαφνικά, έμφανίζεται στο Πα-
ρίσι. Και ο θρόλος που κυκλοφορεί
γι' αυτήν, παίρνει διαστάσεις.
— Η Λόλα Μοντές! Ω, είναι
ή ήρωική γυναίκα που έπαιζε
σπουδαίο ρόλο στην άπελευθέρωσι
της Πολωνίας, ή έρωμένη του εβό-
ριστου βασιλιά της, μολονό γι'
αυτήν ο καλώς πληροφορημένος.

Και ή Λόλα γίνεται ένδοξα μάρ-
τυρο στο Παρίσι... Γνωρίζεται με
δεκτική στο Παρίσι... Γνωρίζεται με
τους άριστοκρατικώτερους κυκλούς
και άφου σαγηνεύει τους πάντας και
τα πάντα, μία μέρα έξαφανίζεται
πάλι...

Οι θαυμαστές της πληροφορούν-
ται ύστερα από λίγο ότι ή Λόλα
Μοντές άγκαζαρίσθηκε στην Όπε-
ρα του Μονάχου.

— Τι τυχερή! φιθυρίζουν οι φί-
λοι της.
— Τι τυχοδιώκτις! φιθυρίζουν
οι έχθροί της.

Η άλήθεια είναι ότι ή πρόσληψη
της στην επίσημη αυτή θέσι έγινε
πρόταση του Λουδοβίκου Ιούου, της
Βαυαρίας, που την έρωτεύθηκε εξ
άποστασίας, άκούγοντας να γίνε-
ται τσούρος λόγος γι' αυτήν!

Και ένα βράδυ, ή μικρή άσημη
Λόλα, προσκαλείται να χορέψη στ
βασιλικό θέατρο...

ρίας», έγραψε γι' αυτήν στ' απο-
μνημονεύματά του ο άββας Περόν,
που έγραψε την βιογραφία της.
— Η Λόλα πηλασσε σ' αυτό βέ-
βαια, πολλές φορές στη ζωή της.
Μά, όλα τα χαρίσματα και οι ι-
κανότητές της, το σκίσηκαν κι' έ-
γιναν συντρίμια μπρος στην έπι-
πολιότητα της, που την τελευταία
στιγμή τα κατέστρεψε όλα...

ΩΝΑΣ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν
μία μέρα ή Λόλα άγκαζαρίσθηκε
σ' ένα θέατρο του Λονδίνου, ως
«πρώτη» χορεύτρια.

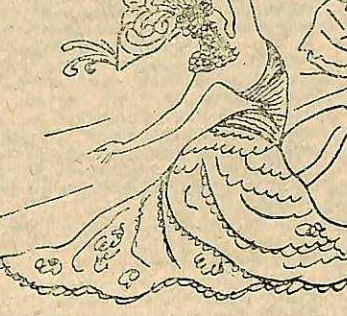
— Εχει πολύ «ισχυρόν» έρα-
στην έλσαν οι κακές γλώσσες γι'
αυτήν.

Στην πραγματικότητα, είχε πο-
λύ ισχυρό ταλέντο...
Τό ντεμπούτο της υπήρξε θρι-
αμβευτικό...

Οι «πολυπληθείς» φίλοι της την
απεθέωσαν. Μα και τό άείζε.
Χωρίς να περιμένη να «φθαρή» ή
Λόλα, έξαφανίζεται ένα βράδυ ά-
πό το Λονδίνο...

Κανείς δεν ξέρει πού έχει πάει.
— Όλοι μιλούν γι' αυτήν. Ο έρη-
μερίδες δημιουργούν έντυπωσιακών
θόρυβο γύρω από το όνομά της
γιά λόγους κυκλοφορίας. Και ή
Λόλα Μοντές γίνεται το πρόσωπο
της ημέρας...

— Φεύγω γιά την Πολωνία...
Με κάλεσε ο εξόριστος βασιλιάς να
αυτοκράτορα γιά σύζυγό της.

Η φανταχτερή πεταλούδα σαγηνεύσε με την γοητεία του χορού της
τον σοβαρόν άνακτα...

άνакτορα, μπροστά στον βασιλέα
Λουδοβίκο!

— Ο χορός της είναι ένα χάσμα
αίθερος. Η φανταχτερή πετα-
λούδα σαγηνεύει με την γοητεία
του χορού και την εύλυγσία του
κορμιού της, τον σοβαρόν άνα-
κτα.

— Να μου την φέρετε κατόπιν
στα διαμερίσματά μου! διατάσσει.
Και από εκείνο το βράδυ γίνε-
ται επίσημη έρωμένη του...

Ο Λουδοβίκος Ιούος ξαναεινό-
ναι από την ανέλπιστη αυτή άγά-
πη, που ήρθε σαν ζωογόνος πνοή
στην καμψη των χρόνων του.

— Λόλα, της λέει. Κάθε έπιθυ-
μία σου είναι και διαταγή. Δεν
μπορώ να σου άρνηθώ τίποτε!

Η Λόλα είναι ο άεύτερος βασι-
λής μέσα στην Αύλη, τώρα. Αυ-
τή άκούει τους έξένους διπλωμάτες
και τις πολιτικές έπιστομήτες,
δίνει τη γνώμη της στον Λουδοβί-
κο και συζητεί μαζί του γιά τα
συμφέροντα του κράτους!

Κάθε γυναίκα όμως δεν είναι
πλασμένη γιά έναν τόσο μεγάλο
ρόλο. Και ή Λόλα, έχει πολλήν
εύφυα, άλλά και έπιποκαλιότητα...

Η μεγάλη τόλμη της την παρα-
σύρει σε άστοχες άκρότητες, από
τις όποτες άποκτά καθημερινώς και
νέους έχθρούς...

Σιγά - σιγά το ρεύμα όγκοιται
έναντίον της. Δεν μπορεί μία ό-
ποιαδήποτε γυναίκα να διοική η άνα-
τορα μέρα σ' ένα φτωχικό δω-
μάτιο.

Και είναι τόσο συγκινητική ή Ι-
στορία της άμαρτωλής ζωής της,
που διηγείται στον πάστορα που
την έξομολογεί, ώστε αυτός, με-
τά τον θάνατό της, προσπάθησε να
την έξελείωση όσο μπορούσε, σ' ένα
μικρόν τόμο που έξέδωσε με τον
αίολο: «Η Ιστορία μιας μετνοσθ-
σης»...

ΜΙΚ. ΜΑΝΝΟΥΣΗΣ

Τό χρυσο- λούλουδο

ΚΙΝΕΖΙΚΟΙ ΘΡΥΛΟΙ

Η Λέι - Ζού - Κά, ήταν μία
ώμορφη άρχοντοπούλα. Ο πατέ-
ρας της ήθελε να την δώση στον
πλουσιώτερο και σοφώτερο μαν-
δρινό της Κίνας. Αυτή όμως ά-
γαπούσε ένα φτωχό παλληκάρι και
δεν θά δέχονταν ούτε τον ίδιο τον
αυτοκράτορα γιά σύζυγό της.

Με κίνδυνο της ζωής της ή
Λέι - Ζού - Κά κατώρθωσε πότε-
πότε να ελπίη τον άγαπημένο της.
— Εκείνος, καθώς ήταν ο υιός, δεν
μπορούσε να της προσφέρει τίποτε
άλλο, παρά μόνο μερικά λουλού-
δια. Μά γιά την Λέι - Ζού - Κά
ήταν τόσο πολύτιμα αυτά τα λου-
λούδια, ώστε δεν θά τα έλλάζε-
οι με τα λαμπρότερα διαμάν-
τια του κόσμου.

— Ένα βράδυ, ενώ ή ώμορφη
άρχοντοπούλα κρυφομύλούσε σε
μία γωνία του κρηφου με τον λα-
τρευτό της, άκουσε έξωσσαν βή-
ματα εκεί κοντά. Τροισμένη ά-
ποκαμύθηκε άμέσως, άλλά
πριν φύγη, πρόφθασε κι' άρπάξε
μερικά φύλλα από το μπουκέτο
που κρατούσε γι' αυτήν στα χέ-
ρια που ο άγαπημένος της.

Όταν βρέθηκε μέσα στο δω-
μάτιό της, έβγαλε τα φύλλα μέσα
σ' ένα χρυσό φυλάκιον γεμάτο νε-
ρό, γιά να μη μαραθών γρή-
γορα.

Την άλλη μέρα, όταν έγυνησε,
είδε ότι το νερό του φυλακτιανού
φαινόταν σαν χρυσό. Τότε πήρε
το φυλάκιον κι' ήπιε το νερό α-
πό το μπουκέτο που είχε στην πα-
λάτι. Η νύχτα τα φύλλα που της
έδωσε ο άγαπημένος της. Της
φάνηκε ότι το νερό είχε ένα ά-
ρωμα. Κατέβηκε, λοιπόν, στον
κήπο και ζήτησε νάβρη κι' άλλα
φύλλα, σαν εκείνα που πήρε δια-
στικά το περασμένο βράδυ από
το χέρι του άγαπημένου της.

Βρήκε, λοιπόν, δυο σ' ένα θά-
μνο, με πολύ λεπτά λουλούδια.
— Αυτή τη φορά σκέφτηκε να ζε-
στάνη το νερό, μέσα στο όποιο
έβαλε τα φύλλα, και προσέφερε
απ' αυτό και σε μερικές φίλες
της. Αυτές βρήκαν έπίσης πολύ
φύλαρο το ποτό και με όμοια φύλ-
λα το έτοιμάσαν και στο δικά
τους σπίτι.

— Έτσι, από όπτι σε
όπτι, το ποτό αυτό διαδόθηκε σ'
όλη την άριστοκρατία του Πεκί-
νου και το δόκτισε κι' ή αυτο-
κρατορική οικογένεια.

Και, σιγά - σιγά, έγινε γνω-
στό σ' όλη την Κίνα κι' απ' εκεί
και σ' όλο τον κόσμο. Το ποτό
αυτό είναι το τσάι. Τα λεπτά έ-
κείνα φύλλα και που προσέφερε
στην Λέι - Ζού - Κά ο άγαπημένος της
ήταν φύλλα τσαγιού. Έτσι ο έ-
ρωτας έγινε αίτια γι' άνακαλυθή
ρωτας έγινε αίτια γι' άνακαλυθή
το χρυσό τσάι. Άκόμα όραιότερο,
ποτό, που είναι άκόμα όραιότερο,
δταν μάς το προσφέρουν ώμορφα
κι' άγαπημένα χέρια.

Η Ιστορία της ζ' γαρης

Ο πρώτος συγγραφέας που κά-
νει λόγο γιά ζάχαρη, είναι ο Πλί-
νιος, ο όποιος γράφει σχετικώς
ότι υπήρχε στην Άραβία και στας
«Ινδίας μέλι... άμεσα σε καλά-
μισα».

Ο αυτοκράτορας Δουμιανός, με-
ταξύ των άλλων φαγητών, παρέ-
θεσε στους συνδαιτυμόνες του, κα-
τά την μαρτυρία ενός συγχρόνου
του Ιστορικού, και μία ούσια θγαλ-
μένη από Ινδικά κακάμια, ή ό-
ποια ήταν άπλοστατα ή ζάχαρη.

Το ζαχαροκάλαμο εισήχθη γιά
πρώτη φορά στη Σικελία, στα
1148 και κατόπιν μετεφέρθη και
στην Ίσπανία.

άργα μέσα σ' ένα φτωχικό δω-
μάτιο.

Και είναι τόσο συγκινητική ή Ι-
στορία της άμαρτωλής ζωής της,
που διηγείται στον πάστορα που
την έξομολογεί, ώστε αυτός, με-
τά τον θάνατό της, προσπάθησε να
την έξελείωση όσο μπορούσε, σ' ένα
μικρόν τόμο που έξέδωσε με τον
αίολο: «Η Ιστορία μιας μετνοσθ-
σης»...

ΜΙΚ. ΜΑΝΝΟΥΣΗΣ

Τό τραπέζι

Κίποτε ο Χότζας προσέφερε
μία μεγάλη έκδολευσι σε
κάποιο πλούσιο φίλο του, ο
όποιος τον εκάλεσε μία μέ-
ρα σε γεύμα.

Μόλις ο Χότζας κάθισε στο τρα-
πέζι, κατά παλιά του συνήθεια,
έσφουγγίζε το πιάτο του με την
πετσέτα του.

Ο όπρέρης που έτοιμαζόταν
να τον σεβήρη, μόλις είδε το
σφουγγισμένο αυτό, ένόμιζε ότι το
πιάτο δεν ήταν άρκετά καθαρό
και με δική του το άλλαξε και το
έφερε ένα άλλο. Ο Χότζας το έ-
νασφουγγίσε με την πετσέτα του
και ο όπρέρης, πάλι διακριτικά,
τό έάλαξε. Αυτό έπανελήθη τρεις
τόσες φορές

Οἱ νεράϊδες 7

Tà Kamómata
THS
ZAMΩΩΣ
H NÓTTA

20

83

Καί θέλοντας νά θέ-
ση τέρμα στήν ά-
σκοπή εκείνη συζητή-
σι ο Τόννυ.
— Κύριε Φράνκ, έίπε, μὴν ά-
νησχεύετε, καί πρό παντός κρύψτε
τό πιστόλι σας. Ἡλθα εδῶ ὡς
φίλος καί σὰς έφερα εδῶ ένα
γράμμα τοῦ Τόμ Κόξ.
— Τοῦ Τόμ Κόξ! Ἐχεις λοιπόν
γράμμα τοῦ εὐεργέτου μου καί
δέν μοῦ τό δίδεις τόση ὥρα;
Καί ἀπλώνοντας μ' ἀνυπομονη-
σία τό χέρι του ἀρπάξε σκεδόν
τό γράμμα πού έβγαζε ο Τόννυ
ἀπό τήν τσέπη του. Ἐσχίσε νευ-
ρικά τόν φακέλλο καί ἀφού εἰδί-
ασε μέ πρόσοχὴ τό περιεχόμενό
του, έμεινε γιά λίγο σκεπτικός
καί μετὰ έίπε:
— Μάλιστα, θά σοῦ δώσω ά-
μέσως τό πιστοποιητικό πού χρει-
άζεσαι, καλέ μου Τόννυ.
Ἐκάθισε μπρῶς στό γραφεῖο
του, έγραψε καί υπέγραψε τό πι-
στοποιοητικό, τό έσφράγισε καί τό
ένχειρισε στόν Τόννυ, ὁ ὁποῖος
δέν τοῦ ἀπέκρυψε γιά ποιά ὑπό-
θεσι έπρόκειτο, ἀλλά ἀφηγήθη μέ
κάθε λεπτομέρεια στόν ἀρχιδικασ-
τή τῆς Λίβερπουλ τήν ὑπόθεσι
πού ἀσασχολοῦσε εκείνη τήν στιγμὴ
τόν ἀστυνομικό τῆς Νέας Ὑόρκης.
— Ἐτσι λοιπόν, Τόννυ, ὁ «Σκε-
λετός μέ τὰ Πράσινα Γάντια» βρι-
σκεται στόν πύργο τοῦ Σόμερ-
σετ;
— Μάλιστα.
— Διάβολε! Καί δυό Ἴνδες
πριγκιπίσσοι;
— Μάλιστα.
— Ὁ Ἐμίλ Φράνκ έμεινε σκεπτι-
κός γιά λίγο καί μετὰ έίπε:
— Πήγαμε τώρα, καλέ μου Τόν-
νυ στό καλό. Εὐχόμαι καί σέ σένα
καί στόν κ. Τόμ Κόξ πλήρη επι-
τυχία.
Καί συνοδεύοντας τόν Ἀμερικανό
ἀρχιφύλακα ὡς τήν πόρτα πρό-
σθεσι.
— Ὅποσοδήποτε, Τόννυ, μὴ ξε-
χάσεις εκείνο πού σοῦ έίπα. Ὅτι
θά έμεινε εὐτυχῆς τήν ἡμέρα πού
θά δεχθῶ καί θά φιλοξενήσω εδῶ
τόν κ. Τόμ Κόξ.
— Μάλιστα, μάλιστα, θά τοῦ
πῶ τήν ἐπιθυμία σας αὐτή.
Καί ο Τόννυ ἔχοντας πιά μέσα
στήν τσέπη του τό πολύτιμο πι-
στοποιοητικό, κατηνυθύνει τρέχοντας
πρὸς τό ξενοδοχεῖο ὅπου τόν περι-
μενε ἡ κυρά Χάλλευ.
— Ἀρμό γιά τόν πύργο Σόμερ-
σετ, κυρά Χάλλευ, τῆς έίπε. Πη-
γαίνουμε νά διεκδικήσουμε τὰ κλη-
ρονομικά δικαιώματά μας.
Καί τήν ἴδια μέρα ἀνεχώρησαν
πράγματι γιά τόν πύργο Σόμερ-
σετ.

ΕΝΑΣ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΟΣ ΑΡΧΙΔΙΚΑΣΤΗΣ

Ὁ κ. Φρέντς Ἀρστού, ὁ ἔντι-
μος ἀρχιδικαστής τῆς Λίβερπουλ,
μετὰ τήν ἀναχώρησι τοῦ Τόννυ
έπ' ἐπὶ πέντε λεπτά καί μετὰ, μιλιώ-
τας στόν ἑαυτοῦ καί έίπε:
— Ὁ, ναί, πρέπει νά τόν βοη-
θῶ. Μ' αὐτό μόνο τόν τρόπο θά
εἰδῶ πόση εὐγνωμοσύνη αἰσθάνο-
μαι σ' αὐτόν, γιά τήν καλωσύνη
Νέας Ὑόρκης.
Καί ἀφού ἔκανε τήν σκεψὴ αὐτὴ
ὁ ἀρχιδικαστής, ἔπῃρε καί κάθη-
σε στό γραφεῖο του, ἐπάνω στό δι-
πλοῦ βρισκόνταν ἀπ' αὐτὰ ἦσαν τὰ
μεγαλύτερα ἀπ' αὐτὰ ἦσαν τὰ δι-
μάσιο τηλεφώνου πού συνδέονταν μέ

τό κέντρο. Τό ἄλλο, ένα μικρό,
κομψό τηλεφώνον ἀρχίζει ἀπὸ τό
γραφεῖο τοῦ ἀρχιδικαστοῦ καί κα-
τέλγειν σ' ένα μικρὸ σπιτάκι, πού
βρισκόταν σὲ βάθος τοῦ κήπου
πού περιέβαλλε τήν δικαστικὴ κα-
τοικία. Στὸ σπιτάκι εκείνο διέ-
μενε ὁ κηπουρός.

Ὁ ἀρχιδικαστής, ἔπῃρε λοιπόν
ἐμπρὸς τοῦ τοῦ μικροῦ εκείνου τηλε-
φώνου, ἔσῃρμανε καί ρώτησε:

— Ἐδῶ ἀρχιδικαστής, ποῖος εἶ-
νε ἐκεῖ;

— Φάντε Κούπα! ἀπήντησε μιά
ἀνδρική φωνή.

— Ἀ, ὦραία! Ἐσὺ εἶσαι Ζο-
λιβέ;

— Μάλιστα, ἀρχηγέ μου.
— Πότε ἐγύρισε;

— Σήμερα τό πρωτῶ.
— Τί νέα ἀπὸ τήν Γαλλία;

— Ὅχι καί τόσο καλά. Ἀνη-
συχὸν ἐκεῖ κάτω οἱ σὺντροφοί.

Εἶνε καιρὸς νά σέ ἰδοῦν πιά. Ἐ-
πὸ τήν τελευταία φορὰ πού σέ εἶ-
δαν ἐπέρασαν ἔξ' ἡμῶν. Ἐξ ἄλλου
ἡ καταρμένη συμμορία τοῦ «Κόκ-
κινου Δαχτυλιδίου» ἐργάζεται κα-
λὰ σὲ Παρίσι. Κατ' ὁρθὴν καί
πῆρε μέ τό μέρος τῆς πολλοῦς ἀπὸ
τούς σὺντροφούς μας.

— Αὐτό μόνο;

— Ὅσοι ἐταῖροι τοῦ «Φάντε
Κούπα» ἀπέμειναν εἶνε ἀπογοητε-
μένοι. Ὡς τόσο τοῦς ἔδωσαν νά κα-
ταλάβουν ὅτι πρέπει νά περιμενοῦν
μέχρις ὅτου χτυπήσουμε ἀποτελε-
σματικά τό «Κόκκινον Δαχτυλίδι».

— Καί πραγματικά ἤλθε ἡ στιγμὴ
μὴ, Ζολιβέ, πού θά χτυπήσουμε κα-
τακέφαλα τό «Κόκκινον Δαχτυλίδι»
καί μάλιστα εδῶ, εἶπε ὁ ἀρχιδικασ-
τής. Διότι ὁ ἀρχηγός του, ὁ πε-
ριβόητος «Σκελετός μέ τὰ Πράσι-
να Γάντια», βρίσκεται εδῶ τήν
στιγμὴ αὐτή. Στόν πύργο τοῦ
Σόμερσετ.

— Τόσο κοντά;

— Ναί, ναί!

— Ὁ, ἀρχηγέ! Ἄν πιάσαμε τόν
ἀρχηγό τους, ποῖος θρίαμβος γιά
μας!

— Πραγματικῶς μεγάλος θρίαμ-
βος, Ζολιβέ.

— Λοιπόν, τί πρέπει νά κάνουμε;
Πῶς νά ἐνεργήσουμε;

— Θά σοῦ δώσω ἀμέσως ὁδηγί-
ες, Ζολιβέ. Κράτησε μέ σημειώσι.

— Μάλιστα εἰμαι ἑτοίμος.

— Λοιπόν, πόσους ἀνθρώπους ἔ-
χεις μέσα στή Λίβερπουλ;

— Τρίαντα.

— Πολύ καλά. Καί τοὺς τριάν-
τα αὐτοὺς θά τοὺς πάρης. Πῶς
θά τοὺς μεταφίσης; μὴ εἶνε ά-
διάφορο. Ἀλλάστε, ἀπ' ἐκεῖνο
πού πρόκειται νά κάνης θά ὁδη-
γήθης.

— Βεβαίωτατα. Τί εἶνε ὅμως
αὐτό πού θά κάνω;

— Ὁ «Σκελετός μέ τὰ Πράσι-
να Γάντια» ἀναγκάσθηκε νά φύγῃ
ἀπὸ τήν Γαλλία καί νά ἔλθῃ εδῶ
στόν πύργο τοῦ Σόμερσετ γιά ν'
ἀποφύγῃ τήν καταδίωξι τοῦ Τόμ
Κόξ.

— Πῶς! Ὁ διάσημος ντέτεκτιβ
τῆς Ἀμερικής...

— Ἦταν σὲ τὴν Γαλλία καί κα-
τεδίωκε τό «Κόκκινον Δαχτυλίδι». Τώρα
ὅμως βρίσκεται καί αὐτὸς
εδῶ καί καταδίωκε τόν ἴδιον τόν
ἀρχηγό του, τόν «Σκελετό μέ τὰ
Πράσινα Γάντια». Ἐχει ὅμως καί
κάποιο ἄλλο σκοπὸ ἀκόμη: νά ἐ-
λευθερώσῃ δυό Ἴνδες πριγκιπίσ-
σοι πού εἶπαι σιχμαλώτους τό
«Κόκκινον Δαχτυλίδι» γιά νά ὑφε-
ρτισθῇ τήν παρουσίαν τους. Αὐ-
τὲς τίς δυό πριγκιπίσσοις ἀδελφές
τίς έφερε καί τίς ἐκλείσει σὲ ὑ-
πόγειαν τοῦ πύργου τοῦ Σόμερσετ
κι' αὐτὲς προσπαθεῖ ν' ἀπελευθε-
ρώσῃ ὁ Τόμ Κόξ.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, Ζολιβέ, στόν Τόμ
Κόξ ἐγὼ ἔχω πολλὰς ὑποχρεώ-
σεις. Τοῦ ὀφείλω τό πᾶν καί αὐ-
τὴν τὴν ὑπαρξὴ μου ἀκόμη. Καί
θελῶ νά τόν βοηθῶ σὲ τὸ ἔργο
του. Εἰμαι βέβαιος, ὅτι ὁ «Σκε-
λετός μέ τὰ Πράσινα Γάντια», πού
εἶνε τετραπέρατος, σατανικότα-
τος καί ἐπιτηδεύοντας, θά ἐγὼ
πάρῃ τὰ μέτρα του καί ὁ Τόμ
Κόξ θά κινδυνεύσῃ. Ἐλῶ, λοι-
πόν, νά τόν βοηθήσω γιά ν' ἀ-
ποφύγῃ τόν κίνδυνον.

— Μὲ ποῖο τρόπο;

— Μ' αὐτόν πού θά σοῦ πῶ
τώρα: Ἐσὺ μέ τοὺς ἀνθρώπους
σου θά περιφέρεσθαι ἀπὸ σήμε-
ρα σὲ γύρω τοῦ πύργου τοῦ Σό-
μερσετ καί θά φροντίσης μέ κά-
θε τρόπο νά ἐρῇς τόν Τόμ Κόξ.

Τὸν γνωρίζεις;

— Πολύ καλά μάλιστα.

— Πιθανὸν ἥμως ὁ ντέτεκτ.θ
νὰ εἶνε μεταμφιεσμένος καί τότε
φοβοῦμαι μὴ δέν κατ' ὁρθὴν
νὰ τόν ἀναγνωρίσης.

— Ἐνα τέτοιο φόβο δέν πρέ-
πει νά ἔχης, ἀρχηγέ. Τὸν Τόμ
Κόξ θά τόν ἀναγνωρίσω ὁποῦδήποτε
ποτε κι' ἂν εἶνε μεταμφιεσμένος.

— Καλὰ, Ζολιβέ, ἔχω ἐπι-
στοσύνη σ' ἐσένα. Ἀφού ἀνακα-
λῶμαι, λοιπόν, τόν Τόμ Κόξ, θά
τόν ἀναλάβῃς ὑπὸ τήν προστασίαν
σου. Θά τόν παρακολουθῇς ὅμως
ἐκ τοῦ ἀφανούς. Θά εἰσχωρήσῃς
μέ τοὺς ἀνθρώπους σου ὅπου εἰσχω-
ρεῖ κι' ἐκεῖνος καί τήν στιγμὴ
πού θά κινδυνεύσῃ θά τόν πρὸς-
τατεύσης.

— Πολύ καλά. Μείνε ἤσυχος,
ἀρχηγέ.

— Αὐτὲς εἶνε οἱ ὁδηγίες μου,
Ζολιβέ. Ὡστόσο ἔχεις τό δικι-
κάμα νά τίς τροποποιήσης. Κι' ἂν
νομίσῃς ὅτι πρέπει νά παρουσι-
σθῇς στόν Τόμ Κόξ καί νά τοῦ
πῇς ὅτι εἶσαι ἑτοίμος νά τοῦ
προσφέρῃς τίς ὑπηρεσίαι σου...

— Μπορῶ νά τό κάμω;

— Ναί, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως
πάντοτε ὅτι δέν θά πῇς ποῖος σ'
ἔστειλε νά τόν βοηθήσης... Ἀφῃ-
σέ τόν σὲ μυστήριον.

— Πολύ καλά, ἀρχηγέ.

— Πρό παντός θελῶ ἀπὸ σένα
Ζολιβέ, νά συλλάβετε μαζί τὸν
«Σκελετό μέ τὰ Πράσινα Γάν-
τια». Αὐτὸ μ' ἐνδιαφέρει ὡς ἀρ-
χηγὸ τῆς Ἐταιρείας τῶν «Φάντε
Κούπα».

— Ὅθι κάνω τ' ἀδύνατα δυνα-
τά, ἀρχηγέ μου.

— Τὸ πιστεύω, Ζολιβέ. Τώρα
μέ τήν πρόφασιν ὅτι σέ διέταξε
νὰ ταξιδεύης γιά νά προμηθεύ-
θῃς ένα ἄνθος γιά τὸν κήπο, φύ-
γε ἀμέσως. Ὁ Τόμ Κόξ ἐνεογεῖ
ραγδαίως, τό ἴδιο πρέπει νά κά-
νῃς καί ἑσὺ. Ἀπόψε τήν νύκτα,
ἐσὺ καί ὁ ἀνθρώποι σου πρέπει
νὰ ἔχετε συναντηθῇ μέ τόν Τόμ
Κόξ.

— Μείνετε ἤσυχοι, ἀρχηγέ μου.

Ἡ τηλεφωνικὴ συνομιλία διε-
κόπη σὲ τὸ σημείον αὐτό. Ὁ Εἰμίλ
Φράνκ ἐποθεύθηκε καί πάλι τό
τηλεφώνον στή θέσι του καί χι-
μογελώντας ἐμονολόγησε:

— Διάβολε! Θά καταπληθῇ
πολύ ὁ Τόμ Κόξ ὅταν μάθῃ ὅτι
ὁ Ἀγγλὸς ἀρχιδικαστής τῆς Λί-
βερπουλ εἶνε καί ἀρχηγός τῆς ἐν
Γαλλία ἐδρευούσης καί δράσης
συμμορίας τῶν «Φάντε Κούπα».

Γι' αὐτὸ θά σκεφθῶ ἂν πρέπει νά
τό μάθῃ.

Στό μεταξὺ ο Τόννυ, ἐφωδι-
σμένος πρὸς τό πιστοποιητικό τοῦ
«Εἰμίλ Φράνκ», ἔφθασε στόν πύ-
ργο μαζί μέ τήν κυρά Χάλλευ,
ζητώντας νά ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ.
Ὁ Μπλάκ, συνεννοημένος μέ τὸν
«Σκελετό», τὸν ἐγκατέστησε σ' ένα
δωμάτιον, ἀπὸ τό ὁποῖο συνή-
θως κανεῖς δέν ἐβγαίνει ζωντα-
νός.

— Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου καί
τῆς κυρίας Σόμερσετ εἶνε ἔτοι-
μο! εἶπε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρετίαι
μπαῖντονας.

— ὦραία! ἔκανε ὁ Μπλάκ,
θὰ τοὺς ὁδηγήσω ἐγὼ.

Παρακάλει τόν Τόννυ καί τήν
κυρά Χάλλευ νά τόν ἀκολουθή-
σουν καί ἀρχισε νά προχωρῇ
πρὸς τό δάθος ἑνὸς μεγάλου δια-
δρόμου.

— Κυρά Χάλλευ, ἐπιθύρσει κά-
ποια στιγμὴ ὁ Τόννυ σὲ αὐτὴ τῆς
οἰκονομοῦ, μὰς ὁδηγοῦν στό δι-
μάτιον τοῦ θανάτου.

Ἐνῶ συνέβαιναν αὐτὰ ὁ «Σκε-
λετός μέ τὰ Πράσινα Γάντια» ἐ-
πληροπορεῖτο μιά ἄλλη τρομερὴ
εἰδησι ἀπὸ τὸν Μπλάν τὸν συμμο-
ρῆσιν ἐκεῖνον, μέ τὸν ὁποῖο εἶχε
συμφωνήσῃ ὁ Τόμ Κόξ νά τόν
βοηθήσῃ καί ὁ ὁποῖος μετανοήσας
συνήτησε τὸν «Σκελετό» καί τοῦ
ἀνήγγειλε τήν προσδοκία του, καί
τὸν ἀνθρώποι τοῦ Τόμ Κόξ ἔσκα-
βαν μιά ὑπόνοιαν, ἀπὸ τήν ὁποία
κατὰ νὰ μεσάνυχτα θά ἐμπαινον
στόν κήπον. Ἐπίσης ἐπρόδωσαν τὸν
Τόννυ καί τήν κυρά Χάλλευ, ἀ-
ποκαλύψας ποῖα ἦσαν.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

Ο άναιδής ΝΕΟΣ

Ἡ Μαρκελλά προχωρεῖ μέ ὅλην
γοργὴν, μέ τὰ φρούδια ζαρωμένα.
Δέν εἶνε βέβαιον εὐκόλο αὐτό, μέ
τὰ σημερινὰ ευλοπάτουσα πού ἔ-
χουν πάτους δέκα πόντους ψηλοῦς!
Πῶς νά κάνῃ διώας, ἀφού τήν πα-
ρακολουθεῖ μέ ἐπιμονή ἀπὸ μιά ὥ-
ρα ἕνας ἀναιδέστατος νέος...

Τὰ δοκίμισε δα, γιά τὸν
διάδρῃ; ἡσυχία ἀσπληρ, ἀπότομος
στάσεις, ἀλλαγὴ πεζοδρομίου, στα-
ματήματα ἐμπρὸς στίς θιπρίνες...
Τίποτε θωραξί! Ὁ ἐνοχλητικός δέν
ἐννοεῖ νά καταλάβῃ ὅτι χάνει τὸν
καιρὸ του μαζί της.

Δέν ὑπάρχει παρά μιά μόνον λύ-
σις: νά γυρίσῃ σὲ τὸ σπῆι τῆς καί
νὰ τοῦ κλείσῃ κατὰμουτρα τήν πόρ-
τα. Κι' ἀποφασίζει νά τήν ἐφαρ-
μόσῃ ἀμέσως.

Ὅταν θάσῃ ἐμπρὸς σὲ τὸν ἀσπ-
σέρ, ψάχνει νά ἐρῇ τό κλειδί. Πῶς
νὰ ἀνεῖθ' ἀπὸ τίς σκάλες ἕως τό
πέμπτον πάτωμα;... Φαίνεται ὅμως
ὅτι τό κλειδί ἔμεινε στήν ἄλλη
τσάντα της...

Ἀκούει πίσω της βήματα θια-
στικά πού πλησιάζουν. Εἶνε ἐκεῖ-
νος, ὁ ἡλίθιος. Μὲ ἕνα δίκυ τοῦ
κλειδί ἀνοίγει τήν πορτίαν τοῦ
ἀσπασέρ καί παρακαλεῖ τήν Μαρ-
κελλά, μέ μιά εὐγενική χειρονομία
νὰ περάσῃ πρώτῃ. Χωρίς νά κατα-
δεχθῇ κἂν νά τὸν κυττάξῃ, ἐκείνη
κάνει μεταβολὴ καί ἀνεβαίνει τὴ
σκάλα.

Θάσῃ λαχανιασμένη σὲ κεφα-
λόσκαλό της. Καί, φυσικά, θρίσκει
καρφωμένον ἐμπρὸς τήν πόρταν τὸν
ἀναιδέστατον. Ὁ, πῶς θά ἤθελε νά
τόν ἀρχίσῃ στὰ χαστούκια!...

Κι' ἂν ὅμως δέν τοῦ τὰ δώσῃ ἡ
ἴδια, θά τὸν μάθῃ ὅτι ὑπάρχουν
σὺζυγοι πού δέν ἀστετεύονται! Ὁ
Πέτρος τῆς θά ἐχῇ γυρίσει τώρα...

Ἀλλά εἶνε ἴσως προτιμώτερο
νὰ μὴ τοῦ πῇ τίποτε, γιά νά μὴ
δημιουργήσῃ ἱστορίες.

Ἀνοίγει τήν πόρταν, μπαίνει καί
τὴν ἐξαναλείπει τόσο ὀρμητικά,
ὥστε ὁ Πέτρος θγαίνει ἀνήσυχος
ἀπ' τὸ γραφεῖο του.

— Ἐσὺ εἶσαι; τῆς λέει. Μά τί
σοῦ συνέβη; Μοῦ φαίνεται ἄνω-
κάτω!

— Τίποτε, τίποτε... ἀπαντᾷ ἐκεῖ-
νη.

Σκέπτεται ὅτι ὁ ἐνοχλητικὸς νε-
σρός θά κρέμασε τὰ μούτρα του, ἀ-
κούοντας τὴ φωνὴ τοῦ ἀνδρός
τῆς. Ἄ, ἂν δέν ἦταν πάντα τόσο
ἀσπασχολημένος ὁ Πέτρος τῆς, θά
τοῦ διηγόνταν τὴν περιπέτειά της,
γιά νά πάρῃ πῶς ἀξία στὰ μάτια
του! Καλύτερα ὅμως νά τὸν ἀφή-
σῃ ἤσυχο. Δέν ξέρει κανεῖς τί μπο-
ρεῖ νά συμβῇ...

Ἐσφαινικά χτυπᾷ τό κουδούνι τῆς
πόρτας. Ἡ Μαρκελλά τινάζεται.
Δέν μπορεῖ νά εἶνε παρά ὁ ἐνο-
χλητικός... Τέτοιο θράσος!...

— Πήγαμε ν' ἀνοίξῃς, τῆς λέει
ὁ Πέτρος. Μὴ ξεχνᾷς ὅμως ὅτι ἐγ-
ὼ δέν εἰμαι σὲ τό σπῆι γιά κα-
νένα!

— Καλύτερα νά πᾶς ἐσὺ, ἀπαν-
τᾷ ἡ Μαρκελλά. Ἡ καλύτερα, ἂς
μὴ πάῃ κανεῖς μας. Σέρω ποῖος
εἶνε...

— Ξέρεις ποῖος εἶνε; Πῶς αὐ-
τό;...

— Ναί, ἕνας ἀνάγωγος, ἕνας
παλαιὸς ἀνθρώπος, πού μέ παρακολου-
θῇσῃ ὅς τὸ σπῆι, καί τοῦ ἐκλείσει
τὴν πόρταν κατὰμουτρα.

— Ἄ, ἔτσι;... φωνάζει ὁ Πέ-
τρος, νιώθοντας ἐφαρκία νά ἀνά-
βῃ μέσα σὲ τὸ σπῆος του ἡ θηριώ-
δης ζήλεια τοῦ Ὀθελלו. Τώρα θά
τοῦ δειλῇ ἐγὼ τὸ μάσκαρά!

Ἀνοίγει ἀπότομα τὴν ἐξώπορταν.
Βλέποντάς τόν ὁ νέος, χαμογελά
μ' ἐχρησιότητα:

— Καλήμερα σας, κύριε, τοῦ λέ-
γει. Μὲ ἀναγνωρίζετε; Εἰμαι ὁ γυ-
ιὸς τοῦ ράφτη σας κι' ἔχω φέρει
μαζί μου ἐκεῖνον τὸν ἀπληρωτό λο-
γαριασμό σας...

Ὁ πατέρας μου
σας παρακαλεῖ νά τὸν ἐξοφλήσῃ.
Ἦλθε τόσες φορές εδῶ, ἀλλά δέν
μύπόρεσε ποτέ νά σας ἐρῇ. Ἐγὼ ὁ
πῆρξα τυχερώτερος! Α. ΝΤΟΡΕΜΙ

ΔΙΣΘΗΤΙΚΗ

Ἡ ὑπερτρίχων τὸν γυναικῶν

4ον

Στό σημερινὸν καί τελευταῖον
σχετικὸν μᾶθημα, θά ἐμιλήσωμεν
γιά τὸ νέον ἐπιστημονικὸν μέσον
διὰ τοῦ ὁποῖου ἐπιτυγχάνεται τε-
λείως ἀνώδυνα, χωρὶς οὐλὲς καί
ὀριστικῶς ἡ καταστροφή τῶν τρι-
χῶν τοῦ προσώπου ἢ τοῦ σώματος.

Ἄν παρουσιάζεται λοιπὸν μιά
πραγματικὴ ὑπερτρίχων σὲ τὸν
προσώπον, ἐμφανίζονται αὐτομάτως
ἀπὸ τίς ἐσωτερικὰς αἰτίαι, πού σὰς
ἔχω ἀνέφερῃ, στὰ προηγουμένα
μᾶθηματα (ἀνεπάρκεια, ὑπερτε-
ταύργια, ἔσως ἐκκρίσεις, κατεμύ-
νησι κ.τ.λ.) ἡ κατὰ πρὸς χρῆσιν δια-
φόρων ἀποφλοιωτικῶν, τότε σὰς
συμβουλευόμεν, ὑποβλήσῃ στήν
ἡλεκτροθεραπείαν, ἥτις εἶνε ἡ μόνη
μέθοδος πού θά σὰς ἀπαλλάξῃ ρι-
ζικά ἀπὸ τῆς ἀναιδέας καί ἐνοχλη-
τικῆς, ὀχληρᾶς καί ἐκνευρικής
ὑπερτρίχων σὰς.

Ἡ μέθοδος τῆς ἡλεκτροπείας
διὰ θραχέων διαθερμικῶν κυμά-
των, εἶνε ἡ τελευταία πρόδοσις τῆς
τέχνης, ἐπὶ τῇ ἐκτέλεσιν αὐτοῦ
ἱατρικῇ Ἐπιστήμῃ γιά τὴν ὀρι-
στικὴν καί ἀνώδυνην καταστροφήν
τῶν τριχῶν. Κάθε ἄλλη μέθοδος,
χρησιμοποιουμένη γιά τὴν θερα-
πείαν τῆς ὑπερτρίχων σὰς, δέν κα-
ταστρέφει ριζικῶς τὴν θηλή της
καί ὁμοίως καί ἰδιῶς ἀκτίνες Χ οἱ
τριχοὺς ἀπεδίδουσιν ἐπικίνδυνος
καί τὸν ὁποῖον δέν γίνεται πιά
χρῆσις.

Ἡ ἀποτρίχωνσις διὰ τῶν θραχέ-
ων κυμάτων εἶνε ἀπόλυτος ριζική,
ἀνώδυνη καί δέν ἔγκειται ἐν τῇ
δὲ τὸ ἐλάχιστον ἔγκος οὐλῆς κατὰ
τὴν ἡμέραν τῆς θεραπείας. Ἀρκεῖ
καί μετὰ τὴν θεραπεία, ἀρκεῖ ἡ
θεραπεία νά ἐφαρμόζεται μὲ εἰδικὴ
δεξιότητιν ὑπὸ ἐμπειροῦ ἱατροῦ.

Ἡ ἀσθένεια κατὰ τὴν θεραπεία
δέν ἀισθάνεται κανένα ἀπόλυτον
αἰσθημα ἢ πόνον. Καί ἐκ τῶν πλε-
ονεκτημάτων καί νευρικών πελα-
νῶν εὐερεσθαιον, οὐδεμία ποτὲ παρεπ-
ομένη εἶνε, οὐδεμία ἰσχυρὴ ἀντι-
θέσις. Ὅτι ἡ μέθοδος αὕτη, ὅχι
μόνον δέν ἐρεθίζει, ἀλλὰ δέν προ-
κάλει αἰσθητὰ στίγματα ἢ κάπα-
λα (κόντες) στὰ μέρη πού ἀφαι-
ροῦνται οἱ τριχοί, ὥπως συμβαίνει
μ' ἄλλας τὰς ἄλλας παλαιὰς μεθό-

δους (ἡλεκτρολύσεις κ.τ.λ.).

Ἐκτός

στοιχίζει το δλιγώτερο 4 χιλιάδες και είνε πολύ μικράς διαρκείας.

Οικονομική κουζίνα

Λέμε οικονομική κουζίνα όλη λαμβανόμενη υπόψη ότι όλα τα χορταρικά είναι ακριβά αυτή την εποχή, ο τίτλος της στήλης μας είναι σχεδόν μία ανακρίβεια. Γι' αυτό ενώ μπορούμε να σάς υποδείξουμε πολλά νόστιμα φαγητά, σταματούμε πάντα όταν αναλογισθούμε πόσο μπορεί να στοιχίζει αυτό που θα περιγράψουμε. Πρέπει εν τούτοις κάτι να τρώμε για να υπάρχουμε, ως εκ τούτου θα σάς λέμε τι φαγητά μπορείτε να κάνετε και πώς θα τα κάνετε με την μικρότερη δαπάνη και σεις διαλέγετε τι μπορείτε να κάμετε.

Κ Ο Λ Ο Κ Υ Θ Ι Α Υ Ε Μ Ι -
σ τ α. — Διαλέγουμε μέτρια κολοκύθια, τα σκάσουμε όπως συνήθως και ετοιμάζουμε την γεμίσι ως εξής: Τυγοκρίνουμε 3 μεγάλα κρεμμύδια, έπειτα ρίχνουμε στο τηγάνι το εσωτερικό των κολοκυθιών ψιλοκομμένο, λίγο μαϊντανό, δυόσμο και αν θέλουμε λιγη μαύρη σταφίδα. Τελευταίο ρίχνουμε το ανάλογο ρυζι (σχεδόν 1 1/2 φλυτζανάκι με γάλα του καφέ) και αφού πάρη κι' αυτό μερικές βόλτες κατεβάζουμε το τηγάνι από τη φωτιά να μισοκρυώσει. Τότε γεμίζουμε τα κολοκύθια χωρίς να πιέζουμε την γεμίσι και τοποθετούμε στην κατσαρόλα. Σκεπάζουμε με το ανάλογο νερό και αφήνουμε να εράσουν καλά και να μείνουν με λίγο ζουμί.

Το νοικοκυριό σας

Από τα μεγαλύτερα προβλήματα που έχει να αντιμετωπίση η σημερινή νοικοκυρά είναι το πως θα προφθάση όλες τις δουλειές του σπιτιού, δεδομένου ότι είναι αναγκασμένη να χάνη ώρες που δεν τις έχανε άλλοτε με τις διάφορες ούρες και τις άργιοιες. Όσο και αν καταβάλη προσπάθεια, όσο και αν θυσιάση τις ώρες της αναστάσεως της, είνε φανερόν πως δεν είνε δυνατόν να έπαρκεση μόνη της αν δεν την βοηθήση και κάποιος άλλος. Και εάν μὲν υπάρχουν παιδιά που είνε σε ηλικία κατάλληλη βοηθούν αυτά, αν όμως δεν υπάρχουν παιδιά τότε πρέπει ο σύζυγος να αναλάβη μερικές εξωτερικές δουλειές. Α. Χ. μπορεί να παίρνη το ψωμί από το φούρνο, μπορεί επιστρέφοντας από τη δουλειά του ν' αγοράση λαχανικά και άλλα παρτίκια. Η σύζυγος θα του αναθέτη από το βράδυ τί έχει να κάνει την επομένη και συγχρόνως θα του υποδείκνυ ποι- άν ώρα μπορεί να το κάμη.

Είνε μία περίοδος που πρέπει δ- λοι να βοηθούν μέσα σε ένα σπίτι, διότι όλα τα ψώνια γίνονται με κόπους, τρεχάματα, ούρες. Μη ξεχνούμε δε τους κόπους που καταβάλλουν οι περισσότερες νοικοκυρές που αναγκάζονται να μαγειρεύουν με ξύλα ή κάρβουνα. Ξε- ρετε τί θα πη μαγειρεύμα με ξύ- λα ή κάρβουνα;

Μουντζούρες, λέρωμα χεριών, τριψίματα με ύμ, κόποι ατελείω- τοι και καμιά απόλαυσις να θέ- λετε την κουζίνα σας να λαμποκο- πά, διότι η σκηνή από τα κάρβου- να και ο καπνός ελσχωρούν παντού. Όλα αυτά λοιπόν ως τα έχουν υπόψη όλα τα μέλη μιάς οικογενείας και ως συμβάλλουν όλα καθένα ο- πως μπορεί.

Ένα σύστημα καλό και οικονο- μικό είνε το μαγειρεύμα για δύο ημέρες. Και όσον αφορά τα έσο- δα είνε οικονομικώτερο το σύστη- μα αυτό και όσον αφορά τους κό- πους. Χαλούμε μία φωτιά, λιγώ- γινεται μία φορά. Έχει όμως το μέ την υπερβολική ζέστη τα φαγη- τὰ δεν διατηρούνται μόνον με τον αέρα.

Και πάλιν όμως συμφερώτερον είνε να αγοράσωμε πάγο παρά ν' ανάψωμε πάλι φωτιά την άλλη η- μέρα. Γι' αυτό επαναλαμβάνομεν εκείνο που είπαμε και άλλοτε ότι δεν πρέπει να διατάζωμε να κά- μωμε μία δαπάνη που είνε απαραι- τητή.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 31 'Ιουλίου ε- ως 6 Αυγούστου έχουν ως ακό- λούθως:

Ωραι κατάλληλοι:

1) Διά τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις σας: 9—10 π. μ. της Δευτέρας (3), 1.30—3 μ. μ. της Τρίτης (4) και 7.30—9 μ. μ. της Πέμπτης (6).

2) Διά τα χρηματικά ζητήμα- τα 11—12 μεσημ. της Τετάρτης (5) και 4.45—7 μ. μ. της Πέ- μτης (6).

3) Διά την αγοράν λαχείων: 12—1 μ. μ. της Κυριακής (2) και 3.30—5 μ. μ. της Πέμπτης (6).

4) Διά τα τυχερά παιχνί- δια: 4.15—7 μ. μ. του Σαββά- του (1), 7.45—10 μ. μ. της Τρί- τής (4) και 6—8 μ. μ. της Τε- τάρτης (5).

5) Διά τας αισθηματικές συ- νατήσεις: 9—11 μ. μ. του Σαβ- βάτου (1), 7.15—10.30 μ. μ. της Δευτέρας (3) και 10—12 μεσημ. της Τετάρτης (5).

6) Κατάλληλος ώρα δια γά- μους ή αρραβώνας: 5—6 μ. μ. της Κυριακής (2) και 11.30—1 μ. μ. της Πέμπτης (6).

7) Διά το μέλλον σας: 12—1 μ. μ. της Πέμπτης (6).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Παρακαλούνται οι εξ 'Αθηνών αναγνώσται μας των οποίων τα ε- ρώματα δημοσιεύονται κατωτέρω να παραλάβουν τις απαντήσεις των από τα γραφεία του «Θησαυρού» — Σαν- τιαγόδα 8, 4ος όροφος 11 π.μ. — 1 μ. μ., άλλως αι απαντήσεις των, λαμβάνονται σειράν λήψεως, θα δημοσιευθούν τουλάχιστον μετά τριήνων εις το περιοδικόν

Αι απαντήσεις των εξ επαρχιών αναγνώστων μας δημοσιεύονται α- νελιπώς καθ' εβδομάδα εις τὸν «Θησαυρόν» κατά σειράν λήψεως.

Άλληλογραφία Κάμα

Δεν θα απαντήσω στους ανα- γνώστας μου που κρύβονται κάτω απ' τα ακόλουθα ψευδώνυμα, για- τί έληφόνησαν να έωκληστον στο γράμμα τους το απαραίτητο δικαίωμα:

Δάφνης (Ίωάννινα) — Δυστυ-

χισμένη καρδούλα Γ. Π. — Νέλ- λη 2.Θ. — Α.Κ.Κ. — Μαίρη Θ. Π. — Κάποιο Θ.

ΑΘΩΟΝ ΠΕΙΡΑΣΜΟΝ. — Είσαθε όπομονητική, δίκαια, με- τριόφρων, γεμάτη έμπιστοσύνη προς τους άλλους. Θα γίνετε ι- θεώδης σύζυγος. Ευνούκη σας ή- μέρας ή Τετάρτη, χρώμα το γκρι άρξαν και το μπέζ, λίθος ο ο- πάλιος.

ΛΟΥΗΝ ΚΑΡΡΙΑΝ. — Είσαθε φίλος της ακριβείας, έχετε διαυ- γές μυαλό, είσαθε φίλος της δι- καιοσύνης και κάπως αυστηρός για τα σφάλματα των άλλων. Έ- χετε φλογερή έπιθυμία για αλη- θινή άγάπη. Θα γίνετε υποδειγμα- σύζυγος, μόνον να προσέξετε να μην είσατε σχολαστικός με το νοι- κοκυριό και με όσα δεν σας ά- φορούν. Στο ιδέυτερο μέρος της ζωής σας θα δοκιμάσετε μεγαλύ- τερη οικονομική ευμάρεια.

ΠΟΝΕΜΕΝΗΝ ΜΗΤΕΡΑ. — Κόρην του Βοσπόρου, Κόρην Πατрас 82, παρελείπατε να άνα- φέρετε το έτος της γεννήσεώς σας.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗΝ ΦΩΛΙΑΝ. — Παραλείπατε να άναφέρετε στις πόσες Σεπτεμβρίου έγεννηθήκατε.

ΜΙΚΡΗΝ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΑΝ. — Έχετε πλούσια έσωτερική ζωή, είσατε λιγάκι κρυφίνους και έπι- φυλακτική. Δεν συγχωρείτε τις προσβολές που σας έκαμαν. Δεν θα εύτυχησετε στο γάμο αν θέλε- τε να υπερέχετε και να άρχετε.

ΑΤΥΧΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ, ΚΑΛΑ- ΜΑΣ. — Έχετε όξείαν διάνοιαν, είσαθε φιλομάθης, πνευματώδης, ευχάριστη στη συντροφιά. Από ό- λες τις δοκιμασίες της ζωής θα έγητε νικήτρια. Είσαθε όμως ευε- ρέθιστη και αυστηρή προς τους άλλους, και αυτά τα έλλωτώμα- τὰ σας ίσως κάμουν να μην είνε άρμаниκός ο γάμος σας. Προσπα- θήσετε να τα διορθώσετε.

ΡΕΒΑΝ Χ. Κ. 2, ΝΙΚΑΙΑΝ. — Έχετε εξαιρετική άντληση και βαθεία κρίσι. Η θέλησις σας είνε άνυπερέβλητη. Είσαθε φιλόδοξη, όπομονητική, υπερήφανη. Τόσο στη φίλια, όσο και στον έρωτα θα δοκιμάσετε άπογοητεύσεις. Θα εύτυχησετε στο γάμο, αν δεν παν- τρευθήτε πολύ ενάρις.

ΙΡΙΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΑ 8. — Ά- γαπάτε την πολυτέλεια, το χρή- μα, την καλοφαγία, τις άπολαύ- σεις. Είσαθε τύπος αίσθησιακός και δεν θα εύτυχησετε στο γάμο αν βασισηθήτε μόνον στην έλξι των αισθήσεων. Ευνούκη σας ήμερα ή Παρασκευή, χρώμα σας το γαλά- ζιο, λίθος το τοπάκι και κοράλλι.

ΓΛΑΡΟΝ 13. — Είσαθε νευρι-

κός, άνήσυχος, με ζωνή άντλη- μη και κάποιαν έπιπολαιότητα. Κάπως φλύαρος. Όχι πολύ στα- θερός στον έρωτα. Θα δοκιμάσετε μεγάλες πικρίες από τις γυναί- κες. Από οικονομικής άπόψεως, τότε θα εύπορητε και τότε θα ύ- ποφέρετε. Ευνούκη σας ήμερα ή Τετάρτη, χρώμα σας το άργυρο

ΠΡΟΙΟΧΗ

Για κάθε άπάντησι των έπι- στημονικών συνεργατών μας: 'Ιατρού δερματολόγου, δόκτο- ρος Κάμα και Γραφολόγου, το δικαίωμα δημοσιεύσεως όρίζε- ται έφεξης σε

ΔΡΑΧΜΑΙ 150

Λευκό.

ΜΥΡΩΜΕΝΟ ΚΡΙΝΑΚΙ. — Στη ζωή σας θα παρουσιασθούν πολλές υποθέσεις έρωτικής φύσε- ως. Θα εύτυχησετε στο γάμο. Η τύχη σας θα θελιωθή στο τριακκο- στο έτος της ηλικίας σας. Είσαθε εύλικρινής, ένθουσιώδης και τολ- μηρή. Ευνούκη σας ήμερα ή Πέμ- πτη, χρώμα σας το σκούρο μωδ.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ ΔΕΙΛΗΝ. — Έ- χετε το έλάττωμα να θέλετε να άρχετε και να διατάσσετε και αυ- τὸ όσα σας βλάπη στη συζυγική σας ζωή. Πάντως είσαθε ευχάριστη και άξιαγάπητη, άλλα δύσκολα συγχωρείτε το κακό που σας έ- καμαν. Θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

ΖΑΝΙΕΤ. — Έχετε εύαισθητο χαρακτήρα, άρκετη δυσπιστία, ά- γαπη προς το χρήμα και την πο- λυτέλεια. Δεν σας τραβή ο γά- μος, εν τούτοις θα παντρευθήτε και θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

ΠΑΚ. — Έχετε χαρακτήρα σοβαρό, μεγάλη έσωτερικότητα, δραστηριότητα και ζηλοτυπία. Αν θέλετε να εύτυχησετε στη συ- ζυγική ζωή, πρέπει να μετριάσε- τε το δεσποτικό του χαρακτήρος σας.

ΑΓΝΩΣΤΟΝ ΘΕΑΝ Ε. Α. Π. — Είσαθε φύσις άγνη, γεμάτη έμ- πιστοσύνη προς τους άλλους, ά- γαθη, με ψυχραμη διανοητικότη- τα. Δεν πρέπει να άνακατεύσετε στις δουλειές των μεγάλων, ούτε να άσχολήσθε με πράγματα άνά- ζια προσοχής. Στο γάμο θα εύ- τυχησετε.

ΑΓΝΟΥΛΑΝ, ΚΑΛΑΜΑΣ. — Είσαθε τακτική, μεθοδική, κάπως άναποφάσιστη και άμελής για τα προσωπικά σας ζητήματα. Φαίνε- σθε ψυχρή, άλλα έχετε χρυσή καρδιά και είσαθε εξαιρετικά εύ- συνείδητη. Θα εύτυχησετε στο γάμο και θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

ΝΑΥΣΙΚΑΝ Κ. ΒΟΛΟΝ. — Παρελείπατε να άναφέρετε στις πόσες 'Ιουλίου έγεννηθήκατε.

ΝΙΤΣΑΝ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ, ΒΟ- ΛΟΝ. — Δεν σας άρέσει να ύπη- ρετήτε τους άλλους, άλλα έπιθυ- μείτε πάντα να κυβερνάτε έσεις. Αυτό το έλάττωμά σας, καθώς και κάποια έπιπολαιότης σας, ί- σως κάμουν να μην εύτυχησετε στο γάμο. Κατά τα άλλα είσαθε γενναίωδωρη και γεμάτη άυτοπε- ποιήσι.

ΛΕΥΚΗΝ ΜΑΡΤΑΡΙΤΑΝ. — Είσαθε έπιφυλακτική, υπερήφανη, δραστήρια. Από τὸν έρωτα θα δοκιμάσετε διαφεύσεις και άπο- γοητεύσεις. Στο γάμο θα εύτυ- χήσετε. Δεν θα άποκτήσετε πολ- λά παιδιά.

ΜΙΑ ΠΕΡΙΦΡΟΝΗΜΕΝΗ ΟΡ- ΦΑΝΟΥΛΑ. — Άγαπάτε βαθειά και τα αίσθημάτά σας είνε αιώ- νια. Στο γάμο σας θα εύτυχησε- τε και θα κάμετε πολλά ταξίδια.

ΚΥΡΙΑΝ ΜΑΙΡΗΝ, ΚΑΛΛΙ- ΘΕΑΝ. — Δεν σας άρέσουν πολύ οι έκδηλώσεις συμπαθειών. Εί- σθε φιλοπονη, δραστήρια, όπομο- ητική. Θα έξερετε να διατηρήσε- τε την άγάπη του συζύγου σας. Δεν θα άποκτήσετε πολλά παιδιά. Την ύγεια σας πρέπει να την προσέχετε.

ΜΙΚΡΟΥΛΑΝ ΣΥΛΒΑΝ. — Έχετε πολύ εύαισθητο χαρακτή- ρα, θα γίνετε καλή σύζυγος και νοικοκυρά. Η θέλησις σας είνε άσταής. Η σκέψις του γάμου δεν σας ένθουσιάζει, θα παντρευ- θήτε όμως και θα εύτυχησετε. Θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

Β. ΚΑΡΑΒΙΔΑ. — Έχετε με- γάλη φαντασία και παρατηρητι- κότητα, άνεξάντλητη όπομονη, έ- πιμονη και πλούσια έσωτερική ζωή. Πρέπει να γίνετε περισσότε- ρο γυναίκα και όχι τόσο άυστα- ρική, αν θέλετε να εύτυχησετε στο γάμο. Θα άποκτήσετε πολλά παιδιά.

Οι άδ. οι του Γερο - Παρατατικόυ ΘΕΡΙΝΑ ΛΟΥΤΡΑ

Έν μέσω της μεσημβρινής φρικώδους νηνεμίας, Εύρέθην χθές, Ιδροκοπών, πρό της Άκασθμίας, Και είδον τα τραμβάια κατάνεστα ν' άπέρχωνται, Θήλεα να μ' έγγλιζοσι, κι' άμέσως να παρέρ- (χωνται.

Διά να φθάσωσιν εκεί που τας καλεί ο αϊ- (γιαλός, κι' ο έρως εις την θάλασσαν, ή παρά θιν' (άλός...

Αΐφνης έν θήλυ με πλευρίζει θερμού αίματος με τας καμπύλας έξεχούσας του φορέματος! Είδον εύθως άλλο το θέαμα του κόσμου!

— Ω, Σατανά! "Υπαγε πίσω μου, κι' έμ-

Όταν, έκείνη, με μειδίαμα αθέρνιον, Μοδ άπευθύνει διά τοδ λόγου πλήγμα και- (ριον:

— «Δέν κολυμβάτε στην Γλυφάδα ή στο Φά- (ληρον;...»

— Φαίνεται, ήγνόνει ότι δεν είχον οδδὲ τάλ- (ληρον! —

Κι' έγώ, κουμβώνων εύπρεπώς την ρεβινγκότα (μου,

Της άπαντώ: «Ναί. Κολυμβώ... εις τον Ιδρώ- (τα μου!...»

Ο ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

